

Asociația
Pentru
creativitate

EU cred în povești cu zâne

MODERNISM
TABILOID DE ARTĂ & ȘTI.

CONSILIUL MUNICIPAL
AL ELEVILOR
BUCUREȘTI

IQads

SMARK

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

Administrația
Fondului
Cultural
național

Cuvânt înainte

Ca părinți, profesori, scriitori sau pur și simplu pasionați de literatură, devine din ce în ce mai greu să menținem viu interesul copiilor pentru cărți pe măsură ce aceștia cresc. În plină eră digitală, total expuși mediilor sociale bazate pe vizual, textul scris devine anost, nesemnificativ, banal. Prin acest demers încercăm să combatem instaurarea dominației digitalului și regăsirea farmecului unei cărți bune, evidențiind efectul pe care îl are lectura asupra dezvoltării personale – în mod special la adolescenți, dar și la adulți (cu predilecție părinți).

Această publicație digitală a fost realizată în cadrul proiectului „Eu cred în povești cu zâne” cu texte scrise și ilustrate în totalitate de către adolescenții participanți, elevi din clasele V-XII. Desfășurat în parteneriat cu Școala Gimnazială nr. 150 și Colegiul Național Ion Neculce din București proiectul a avut în vedere dezvoltarea personală prin povești, desen și tehnici de lucru corelate comunicării creative. În unitățile de învățământ partenere s-au organizat ateliere de scriere creativă și ilustrație coordonate de scriitorii Lavinia Braniște, Ciprian Măceșaru și ilustratorii Vero Neacșu și Anca Smărăndache.

Într-o industrie a cărții în care profesioniștii deplâng lipsa de resurse de toate felurile, provocată (în viziunea lor), simplist și expeditiv, de faptul că „românii nu citesc”, e foarte ușor ca un scriitor să se descurajeze și să-și piardă reperate. Petru mine, întâlnirile cu copiii sunt întotdeauna un pansament, cu atât mai eficient cu cât e vorba de copii care vin de bunăvoie la ateliere și sunt interesați nu doar să citească, ci și să scrie.

Am încercat să le explic în linii mari elevilor care sunt tiparele unei povești, pentru că mi se pare important să știm să le construim. Poveștile sunt peste tot, de la rețelele de socializare (fie că sunt în format video, foto, scris sau combinații între ele), până la minutele petrecute în stație cu colegii, așteptând autobuzul – acestea sunt momentele care consolidează relațiile cu oamenii pe care vrem să-i păstrăm aproape de noi.

M-am amuzat teribil, de altfel, să descopăr că, la vreo 25 de ani distanță de propria mea adolescență, mijloacele de transport în comun încă le dau coșmaruri copiilor. Cum ar fi să piardă autobuzul în dimineața în care ar trebui să ajungă la Evaluarea națională? s-a întrebat o elevă pe care o încurajam să găsească situații-limită în câteva gânduri puse la întâmplare pe hârtie. M-a trecut și pe mine un fior și mi-am amintit genul acesta de stres. Iată o poveste pe care aș putea s-o înțeleg într-un tot.

Sper din suflet că am învățat câte ceva unii de la alții, adică au învățat și ei de la mine. Pentru că eu cu siguranță am învățat de la ei. Curiozitatea, deschiderea, curajul – de a pune întrebări, de a se expune, de a fi vulnerabili –, lucruri care nouă ne lipseau cu ceva timp în urmă. De asemenea, empatia. Un cuvânt pe care l-am găsit de multe ori în texte și pe care eu l-am înțeles abia la vârsta adultă. Mi-am adus aminte încă o dată ce comunitate extraordinară este școala și cât de important este ca ea să fie un mediu sănătos. Pentru că unii copii caută să vorbească la școală despre lucruri pe care nu le pot discuta acasă.

Păstrez cu mine de la aceste întâlniri, printre alte discuții, mai ales ce mi-a spus o elevă după atelierul nostru: că acum are mai multă încredere să scrie la examen. Las gândul acesta să plutească un pic și, dat fiind că au rezultat câteva povești fantastice la ateliere, îndrăznesc să-mi imaginez că am spart o vrajă.

Lavinia Braniște

Apa Fermecată

de Maya Amar

A fost odată ca niciodată o împărăție atât de frumoasă, cu grădini pline de flori multicolore care și-au deschis petalele primind adieri blânde de la soare. Împărăția avea ziduri înalte, bine construite, cărămidă peste cărămidă. Poarta era protejată cu gratii care puteau fi coborâte sau ridicate. Castelul împărăției avea ridicate turnuri peste turnuri. Încăperile castelului erau frumos decorate, cu flori și decorațiuni de aur, argint și pietre prețioase.

În sat, erau tot felul de meserii, brutar, fierar, soldați, croitori, frizeri și grădinari. Toată lumea ducea o viață bună și fericită, toate fiind datorită regelui. Regele era un om bun, loial și generos, dar avea un secret pe care-l ținea ascuns de toți, inclusiv de fiul său.

Timpul trecea și el înainta în vârstă. Bietul rege s-a îmbolnăvit. Zăcea în pat, numărându-și zilele. Regele știa că nu mai avea mult de trăit, iar într-o zi își chemă fiul și îi spuse:

- Fiule, nu mai am mult de trăit, toate aceste bogății o să-ți rămână ție în curând.
- Nu spune asta, tată! spuse îndurerat prințul.

- Din păcate nimeni nu poate să decidă aceste lucruri, copilul meu, spuse regele. Dar înainte să plec, vreau să-ți spun un secret! Ascultă-mă bine! În camera bijuteriilor se află un pocal cu apă fermecată. Atunci când o persoană își vede reflecția în apă, reflecția dispare pe atât câte greșeli a făcut și din câte greșeli a învățat persoana respectivă. Dacă reflecția apei este pură, atunci persoana reflectată în apă nu a făcut nicio greșală ori a învățat din toate pe care le-a făcut. Fiind o ultimă dorință, aș vrea ca tu să folosești apa fermecată cu înțelepciune!

-Așa o să fac, tată! spuse prințul cu lacrimi în ochi.

După aceste cuvinte, regele își dădu ultima suflare. Toată lumea din împărăție a fost îndurerată de moartea regelui. Încoronarea prințului a avut loc nu mult după moartea regelui.

Timpul trecea, iar prințul se simțea tot mai singur. Cu toate că era singur, sătenii îl admirau pentru generozitatea și bunătatea sa. Toți oamenii din regat vorbeau numai lucruri bune despre noul lor conducător.

- Noul nostru rege este atât de generos! spunea o doamnă.
- Da, ai dreptate! Și este atât de chipeș. Păcat că a rămas singur!
- Ar trebui să-și găsească o nevastă potrivită pentru el, care să fie la fel de bună și de generoasă ca el! spuneau sătenii.

Această vorbă s-a răspândit până la porțile castelului. Prințul era îndemnat și de personalul castelului să-și găsească o nevastă. Dar prințul era neliniștit. Dacă își găsea o nevastă egoistă sau prefăcută, se gândea el. El nu putea dormi sau mânca fără a-și lua gândul de la vorba supușilor din regat. Când, dintr-odată, își aduse aminte vorbele tatălui său și de pocalul cu apa fermecată.

A doua zi, prințul a dat veste despre apa fermecată, și toate domnițele care erau curajoase să-și vadă reflecția în apa fermecată erau invitate la castel.

- Pe cea cu reflecția pură în apă, o voi lua de soție! spuse prințul.

În scurt timp, domnișoare din tot ținutul au venit la castel. Toate erau încrezătoare că își vor vedea reflecția pură în apa fermecată. Zile trecură, dar nici măcar una din sute de domnișoare nu a avut o reflecție clară și cristalină.

Timpul trecu, iar prințul își pierdu speranța. Se plimba prin grădinile palatului, pline de flori colorate și parfumate. Albinele zumzăiau, culegând polenul florilor. Iar animalele palatului alergau și țopăiau prin grădină.

ilustrație de Anca-Teodora Gălețeanu

Dintr-odată, aude o fată cântând atât de frumos, încât prințul nu rezistă și se duse să vadă de unde vine vocea melodioasă. Se opri și văzu o fată atât de delicată și frumoasă. Avea un păr lung auriu, împletit și ochi albaștri ca seninul cerului. Ea era la o fântână mică, luând apă cu ajutorul unei găleți. Prințul nu mai putu să aștepte, așa că se duse la ea și îi spuse:

- Bună ziua, frumoasă fată! Eu sunt prințul acestui regat.

Fata se închină și spuse:

- Este o onoare să vă cunosc, Majestate! Vă pot ajuta cu ceva?

- Dumneavoastră nu ați fost la palat să încercați apa fermecată?

- Într-adevăr nu am fost la palat!

- Ai dori să vii însoțită de mine la palat, să-ți vezi reflecția în apa fermecată?

- Îmi cer scuze, prințul meu, dar nu aș dori să-mi văd reflecția în apa fermecată!

- De ce?

- Presupun că nu sunt atât de curajoasă ca celelalte domnițe, spuse fata și plecă.

Prințul a rămas lângă fântână și se uita trist în apa tulbure și murdară a fântânii. Dintr-odată, îi veni un gând și se îndreptă spre palat. Se întoarse la fântâna mititică și goli apa din ea cu ajutorul unei găleți și turnă apa fermecată din pocal. Fântâna fiind destul de mică, era apă suficientă pentru a umple fântâna. După asta, a început să o caute pe fata cu vocea ca de înger. Căutând și căutând, a găsit-o pe fată și i-a spus:

- Te rog, vino cu mine!

- Îmi cer scuze, prințul meu, cu respect vă spun că acest lucru mi se pare o prostie! spuse fata.

- Dar de ce?

- Dumneavoastră doriți să găsiți fata perfectă, dar ea nu există! Toată lumea a făcut greșeli în viață!

Prințul se uită îndelung la fată, iar aceasta continuă:

- Așa cum am învățat eu de-a lungul vieții, oamenii care nu fac greșeli sunt cei care nu fac nimic!

- Într-adevăr! zise prințul. Dar oamenii care fac greșeli pot învăța din ele! Amândoi au rămas tăcuți. Numai adierea vântului se mai auzea. Au început să se plimbe prin grădină fără să-și vorbească. Așa au ajuns la fântâna mititică, iar amândoi se uitară unul la altul prin reflecția apei.

- Apa nu a fost niciodată atât de pură, clară și cristalină! spuse fata uimită.

- Asta pentru că am înlocuit apa fântânii cu apa fermecată! Iar tu ai o reflecție atât de pură! Reflecția ta este tot atât de pură ca inima ta. Nu aș dori să-mi petrec viața cu altă domnișoară în afară de tine! spuse prințul.

Fata a fost foarte emoționată că prințul i-a făcut declarația de dragoste ei, dintre toate domnișoarele din ținut.

Au avut o nuntă mare, care a durat șapte zile și șapte nopți. Noua prințesă s-a dovedit a fi demnă de a conduce o împărăție. Toți oamenii din împărăție o iubeau, dar nu mai mult decât prințul. Aceștia au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Aurul negăsit

de Daniel Vărdol

La Polul Nord a fost descoperit un nou metal pe nume aurul verde, acolo mergea toată lumea să îl ia pentru armurile pe care le făceau pentru oameni și dragoni.

În America era un dragon pe nume Buck, el era foarte norocos, deoarece era într-o familie foarte bogată, pentru că tatăl lui Buck era un mare aventurier. Buck se juca de dimineață până seara, nu era leneș, avea mușchi și avea 50 kg. Omul bogat care era stăpânul lui Buck avea foarte mulți servitori, dar într-o zi a venit un servitor care l-a luat pe dragon, l-a pus într-o pungă de plasă și l-a vândut unui străin.

Acel domn era îmbrăcat într-un sacou negru și avea fața plină de cicatrici. L-a pus pe Buck într-un tren și a mers cu el până la Dawson, iar acolo omul cu sacul negru l-a dus într-o cameră. Îl antrena de dimineață până seara și îi dădea de mâncare o bucată de pește la el acasă, mânca minim două porții de carne macră, iar într-o zi l-a dus afară să vadă toți dragonii care mergeau în aventură. De atunci, Buck simți că el trebuia să ajungă acolo și trase atât de tare, încât a terminat antrenamentul într-o lună, când trebuia să îl facă într-un an.

Când a ajuns în formație a fost în mijloc și de fiecare dată când făcea o greșală omul cu sacoul negru îi dădea peste picior și de fiecare dată când aterizau la un loc de oprire, el era plin de sânge pe picioare.

ilustrație de Ingrid Ulăscianu

Buck se obișnuise cu ritmul și avea mai mare nevoie de hrană: acum lua două bucăți de carne. După un an Buck ajunsese printre primii și liderul grupului, Spike, era invidios. Spike avea solzi duri ca piatra, coada era plină cu țepi, și îl ura pe Buck. Unde a ajuns Buck acum, lui Spike i-a luat trei ani. Într-o zi Spike îl provocă pe Buck și se luară la bătaie, dar niște dragoni mai flămânzi decât lupii, cu spume la gură și numai foc în ochii lor turbați, acei dragoni flămânzi începuseră să îi atace, dar Buck s-a pus înaintea tuturor și i-a ținut ca să plece ceilalți. Când stătea Buck acolo, Spike a venit prin spatele unui copac, l-a mușcat de picior pe Buck și s-a dus la neamul dragonilor. Buck a venit și el în urma lui Spike. Buck era puternic și avea mușchi, iar colții lui Spike nu-i ajunseseră la oase. Când au ajuns dragonii într-un loc mai sigur, Spike și Buck s-au luat la ceartă: Buck zbura pe lângă Spike, Spike se ridicase și el în aer, Buck a încercat să dea în piciorul în aripa lui Spike cu dinții lui în gâtul lui Spike, dar Spike era prea calm, el avea un record în grup de douăzeci de câștiguri și zero pierderi. Spike îl luase de picior și îl aruncase – acum avea coastele rupte și piciorul rupt. Buck nu mai avea speranță, Spike l-a aruncat jos, într-o prăpastie, și Buck era fără nicio speranță. Buck se trezise într-o peșteră, de-abia avea putere să se mai ridice de jos. Când se ridică în cele din urmă, văzu un ou de dragon.

Buck auzi ceva, era oul care făcea un zgomot ciudat, era un dragon plin cu pete albe, pielea gri, coada mică și ochii mari, care sclipeau la lumina lunii. Acel dragon era micuț și avea ceva special. Cu toate puterile, Buck s-a ridicat din acea peșteră cu tot cu acel dragon. Buck voia să ajute dragonelul, dar și el avea nevoie de ajutor la rândul lui. Buck luase o decizie, să îl caute pe stăpânul lui, omul bogat.

S-a dus la micuțul dragon, l-a pus în cârca lui și și-a luat zborul ca să caute de mâncare. l-a ieșit în cale o turmă de oi pe care le-au atacat, dar mai era și o haită de lupi care voiau să le atace și când i-au văzut, s-au înfuriat și l-au atacat pe Buck. Atunci dragonelul, fără să își dea seama, a scos făcări din gura lui, și lupii și oile au alergat atât de tare încât se zguduia pământul. Buck l-a întrebat cum făcuse asta, dar uitase că dragonelul nu știa să vorbească. Buck a zburat după oi și le-a urmărit, iar apoi a mâncat cu noul lui prieten. Au trecut doi ani și Buck începuse antrenamentul lui Luck, cum îi spusese dragonului mic. Buck se comporta ca un tată și înțelesese că Luck nu putea să scoată foc din gură când voia el, putea să scoată foc numai când era în pericol: Antrenamentul lui Luck era zbor până la Munții Everest, care dura două zile de zbor continuu, iar pe drum el trebuia să omoare sau să învingă o sută de animale. După trei luni de acest antrenament, Luck aproape îl doboră pe Buck – și atunci Buck s-a decis să mergă să îl caute pe stăpânul lui.

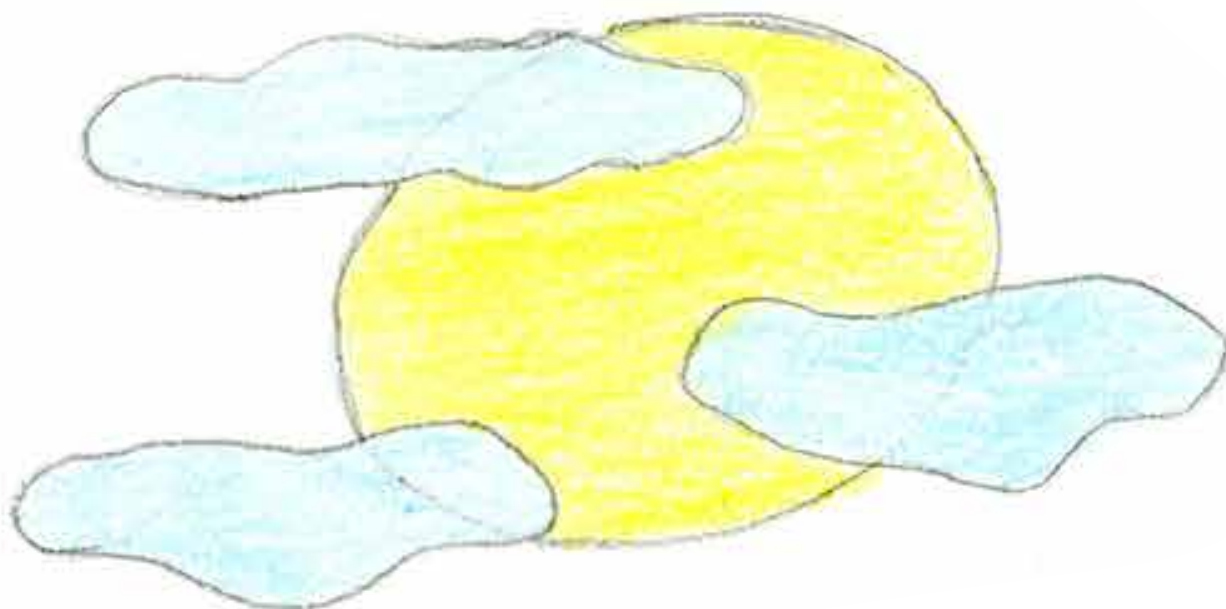
Au ajuns la orașul dragonilor, unde erau foarte cunoscuți dragonii și de obicei acolo se vindeau dragoni. Când dădeau să plece, Buck văzu grupul din care făcuse și el parte și se duse la el, iar acolo l-a văzut pe Daci sângerând. Daci era cel mai bătrân dintre toți dragonii, și sângera din cauza lui Spike. Spike arăta foarte diferit dacă te uitai în ochii lui, zici că turbase și nu mai era gri, cum era pe vremuri, acum era alb. Buck merse la Spike și îl întrebă:

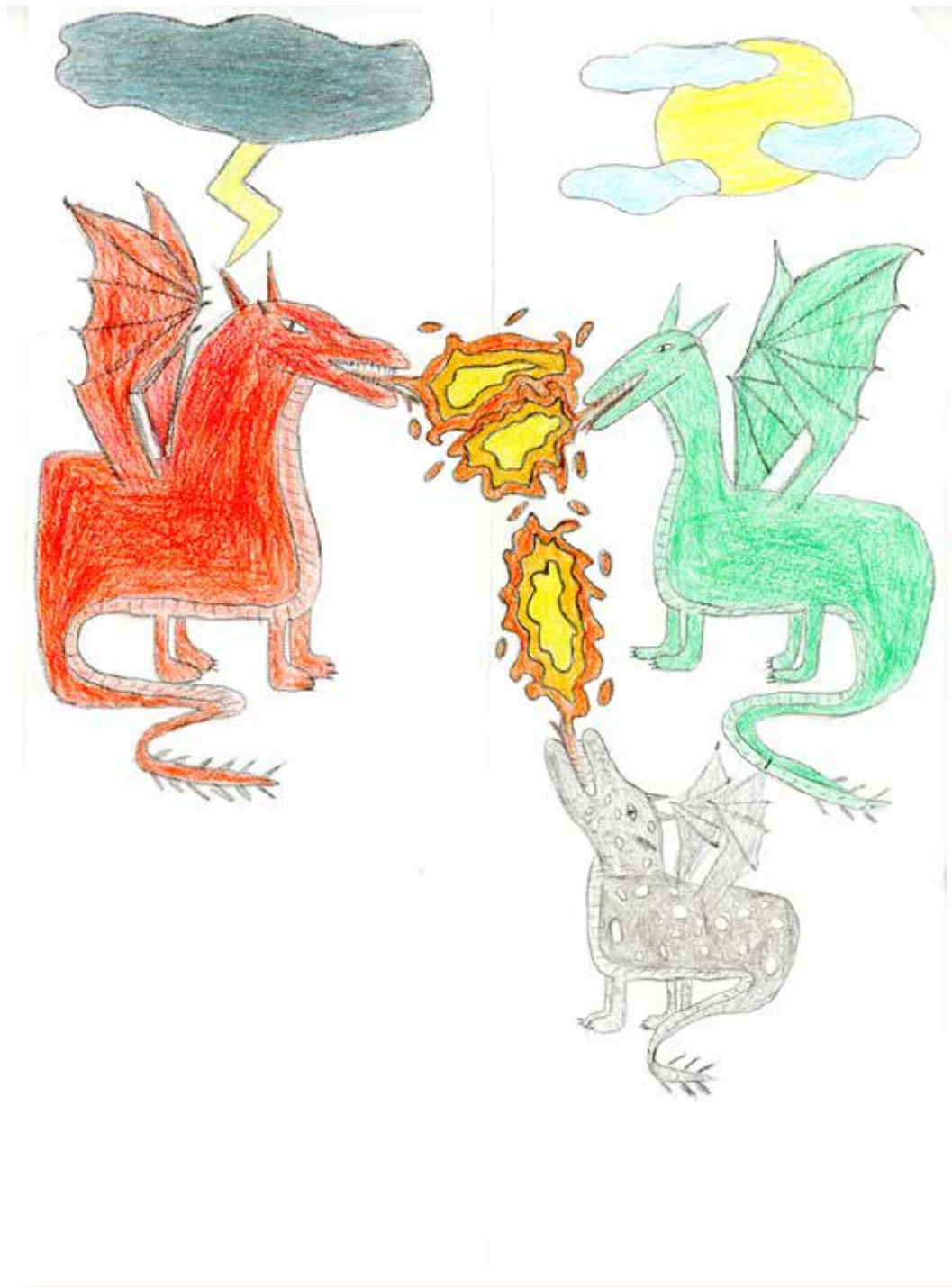
- Ce s-a întâmplat cu Daci, este bine?

Spike nici nu îl auzise și deja alerga din ce în ce mai repede spre Buck ca să îl muște, dar Luck a sărit în fața lui Spike și a scos foc din gura lui. Spike a fost surprins, dar era atât de nervos pe Buck încât nu și-a dat seama și nu a realizat ce se întâmplase. Dacă Luck nu i-ar fi sărit în apărare, Buck ar fi fost mort, deoarece el încremenise. Luck și Spike se băteau mai rapid decât putea să vadă un ochi de dragon. Ambii acționau pe instincte. Luck voia să își folosească puterea care i-a fost dată de la Dragonul Cerurilor, dar nu putea. Spike și-a dat seama că dacă îl omoară pe Buck, Luck o să fie atât de nervos încât nu o să mai gândească limpede. Spike se duse la Buck, dar cu o milisecundă înainte să îl atingă pe Buck, Luck i-a spulberat corpul lui Spike de pe pământ cu focul lui care din roșu se transformase în albastru.

Buck i-a povestit lui Daci toate întâmplările prin tot ce a trecut, de când a fost luat de la stăpânul lui până în acel moment. Daci i-a spus că el auzise de la niște prieteni că acel om îl căuta în nord, dar asta acum trei ani. Buck l-a luat pe Luck și a zburat direct spre nord, a mers două zile și două nopți, el a văzut orașul și avea lacrimi de fericire în ochi când a ajuns în fața curții. Stăpânul lui l-a văzut, Buck l-a prezentat pe Luck făcându-i un semn din ochi și stăpânul a început să plângă de fericire. S-au culcat toți ca o familie, dar Buck nu s-a mai trezit dimineața.

ilustrație de Alexandra Dumitrache

Blestemul clepsidrei

de *Amelia Albu*

Vântul rece de toamnă sufla nemilos peste copacii din Parcul Cișmigiu, provocând frunzele arămii să cadă în rotocoale. Parcul era cufundat într-o liniște totală, se mai auzeau doar coroanele arborilor masivi foșnind și câte o rață luându-și zborul de pe lac. Vânzătorul de la taraba cu covrigi a închis furios geamul standului și s-a retras înăuntru, căci ce clienți ar mai fi putut avea pe vremea aceasta?

Între timp, Diana, elevă în clasa a șaptea, își croia drum, zgribulită în paltonul ei bej, înspre micuța librărie din colțul străzii, în care venea mereu înainte de școală. A ajuns într-un final în fața ușii de lemn și a apăsat clanța, pășind în librărie.

Nici nu a apucat să se dezmeticească, că s-a și împiedicat de o cutie de carton, așezată chiar în fața intrării. A ridicat privirea și a observat că tot locul era ticsit de zeci de astfel de cutii, un munte tronând chiar și pe biroul bibliotecarei, ce părea că nu își mai vede capul de atâta treabă.

- Puteți să închideți dumneavoastră ușa? Îmi zboară toate hârtiile de pe birou! a rostit femeia fără să își ia ochii din calculator. Ah, Diana, tu erai! a spus ea, zâmbindu-i fetei pe care o știa prea bine. Uf, nu știu ce să mă fac, tocmai a ajuns o comandă uriașă de cărți și am atât de multă treabă! Nici nu mai am timp să mă ocup de clienți! Du-te în pod, am mutat toate cărțile acolo, ca să fac loc pentru cele noi.

Diana urcă pe scara îngustă, care scârțâia înfernal și intră în pod. Mirosul înțepător de cărți învăluia întreaga încăpere cu tavan jos, singura sursă de lumină venind de la o mică fereastră rotundă de pe peretele opus. Fata căuta niște volume de Mircea Eliade, i le recomandase o colegă de clasă. Și, în timp ce cauta febril printre rafturi, i-a atras atenția o carte anume. O zărise în raftul cel mai de jos, acoperită de praț. Diana a ridicat-o curioasă și a dat la o parte pânza de păianjen. Nu era cine știe ce, avea coperta de un roșu-închis, cotorul era puțin ros, filele îndoite...

Însă ce i-a atras atenția fetei a fost desenul de pe cotor: o clepsidră în relief, aurită, în mâinile unei zâne cu aripi argintii. Pe copertă, imaginea se repeta: tot o zână cu clepsidra în mână, dar de această dată, în spate trona un arbore și un pod care trecea peste un râu.

Deodată, ecranul mobilului Dianei s-a luminat și aceasta a putut citi ora: 7:58 AM. Fata a îndesat rapid cartea în ghiozdan și s-a grăbit să coboare scara librăriei. A trecut în fugă pe lângă bibliotecară, i-a mulțumit din zbor și a deschis cu putere ușa de lemn, țâșnind pe trotuar spre stația de autobuz.

Profesorul de matematică a oftat adânc și s-a așezat la catedră.

- Diana, este a treia oară săptămâna aceasta când întârzi! Nu crezi că îmi datorezi o explicație? Din câte îmi aduc aminte, nu locuiești atât de departe.

- Pai, știți, eu am fost... nu am observat cât este ceasul..., a murmurat eleva.

- Hai... mergi în bancă. Și să nu se mai repete!

Diana s-a așezat cu grijă în banca a doua, lângă perete, și a privit pe fereastră, la nukul bătrân din curtea școlii.

Și, după șase ore lungi de școală, a sunat în sfârșit clopoțelul, spre fericirea copiilor, care s-au repezit să iasă din clasă. Diana, însă, nu se grăbea... Avea de gând să se oprească în parc, să studieze cartea misterioasă de dimineață. S-a așezat pe o bancă și a început să o răsfoiască. A rămas uimită, căci în carte nu scria mai nimic! Pe câteva pagini era ilustrată imaginea de pe copertă, iar pe o filă stătea scris, cu litere de mână, înclinate: „Timpul este cel mai de preț lucru pe care îl avem”.

Surprinsă, a analizat din nou cartea, de data aceasta cu mai multă atenție;

însă nu a reușit să mai găsească decât un simbol în forma de cerc în colțul unei file... atât.

Dezamăgită, a plecat spre casă. „Nu e decât o carte stupidă!” a gândit ea, în timp ce umbla cu pași mărunți pe strada aglomerată.

ilustrație de Bianca Eliza Huțanu

Ajunsă în fața micuțului apartament în care locuia, a deschis ușa cu hublou de sticlă și a intrat în casă. S-a descotorosit de cartea misterioasă, așezând-o cu năduf pe noptiera de lângă pat. Și-a terminat temele cu care abia putea ține pasul și, ostenită, s-a trântit în așternuturile moi, permițându-și să cadă în lumea viselor. A doua zi, dis-de-dimineață, o rază timidă de soare a pătruns în cameră și Diana a deschis ochii. A privit adormită ecranul ceasului deșteptător care indica ora 6:12 AM. Uimită de cât de matinală fusese în dimineața respectivă, fata s-a ridicat din pat, și-a salutat pușosul motan persan și s-a îmbrăcat pentru a întâmpina o nouă zi.

A ajuns, ca în fiecare zi, la librărie, de data aceasta foarte devreme, pentru a evita pățania din ziua anterioară. A deschis ușa de lemn și... s-a împiedicat de aceeași cutie care se aflase acolo și cu o zi în urmă. Nici nu a apucat să o salute pe bibliotecară, așezată și de astă dată la birou, că aceasta a început să vorbească:

- Puteți să închideți dumneavoastră ușa? Îmi zboară toate hârtiile de pe birou! Ah, Diana, tu erai! Uf, nu știu ce să mă fac, tocmai a ajuns o comandă uriașă de cărți și am atât de multă treabă! Nici nu mai am timp să mă ocup de clienți! Du-te în pod, am mutat toate cărțile acolo, ca să fac loc pentru cele noi.

Fata a rămas acolo, în tăcere, nemaifind în stare să spună nimic. Bibliotecara repetase EXACT aceleași cuvinte ca și în ziua precedentă! A urcat buimacă scările înguste până în pod, unde a continuat să reflecteze la întâmplarea bizară. Și-a verificat mobilul, era 7:25, timpul să pornească spre școală. Și-a deschis din nou telefonul, ora de pe ecran se schimbase ca prin magie în... 7:58?!

Și-a strâns rapid lucrurile și a fugit pe scări, ieșind pe trotuar, spre stația de autobuz.

Ajunsă în fața clasei, a inspirat adânc și s-a pregătit să dea piept cu excentrica sa profesoară de biologie. Dar în clasă o aștepta... profesorul de matematică?!

- Diana, este a treia oară săptămâna aceasta când întârzi! Nu crezi că îmi datorezi o explicație? Din câte îmi aduc aminte, nu locuiești atât de departe.

Fata s-a crispat: până și profesorul de matematică se comporta la fel ca și în ziua anterioară. Ce se întâmplă??

- Hai... mergi în bancă. Și să nu se mai repete!

S-a așezat pe scaun și a început să cugete. Cutiile din librărie, doamna bibliotecară, ceasul care se schimbase în mod subit, profesorul de matematică... nici una nu fusese o coincidență! Diana trăia din nou ziua precedentă!

De îndată ce clopoțelul a anunțat încheierea cursurilor, a luat-o la fugă spre parc, hotărâtă să afle ce se petrecea cu adevărat. A scotocit prin ghiozdan după paltonul ei și a găsit în schimb...cartea misterioasă. Parcă o lăsase acasă! Deodată, răspunsul la acest mister i-a fost clar. Clepsidra de pe coperta, citatul acela ciudat despre timp, toate se legau. Cartea aceea era vrajită! Diana s-a gândit cum să rupă acest blestem. A luat un stilou și a atins ușor o filă. Cerneala s-a dizolvat și, ca prin minune, foaia a rămas albă. O idee s-a înfiripat în mintea ei și fata a răsfoit paginile până a ajuns la cea cu citatul. Apoi, cu mare grijă, a desenat sub scrisul înclinat cercul pe care îl descoperise. Pe moment nu s-a întâmplat nimic, dar de data aceasta cerneala nu a mai dispărut. Ei bine, avea să afle dacă a funcționat sau nu în dimineața următoare.

A doua zi, Diana se afla din nou în fața librăriei. Și-a aranjat agitată paltonul și a pătruns în clădire. Cutia de carton dispăruse, la fel și restul pachetelor.

- Bună Diana! a salutat-o bibliotecara de pe un fotoliu. Dar de ce intri așa timidă? Doar nu îți-o fi frică de mine! a zis ea și a râs.

Fata a râsuflat ușurată. Reușise să scape de „blestemul clepsidrei”, cum îl numise ea. Nu știa ce va face cu cartea, sau dacă va mai ajunge pe mâinile altcuiva, dar, cu siguranță, fusese o aventură pe care nu o va uita pentru tot restul vieții!

Călătoria neașteptată

de *Maya Andreea Dobre*

Într-un mic și izolat orășel din Transilvania, situat lângă o pădure întunecată și un cimitir uitat, trăiau doi frați, Edgar și Victor. Din copilărie, aceștia au fost atrași de aspectele întunecate ale vieții, fiind fascinați de povești de groază și mistere sinistre.

Edgar, fratele cel mare, era înalt și subțire, cu ochii lui mereu puși pe orizonturi necunoscute. Se simțea ca un căutător de taine și adesea înnopta în pădurea de lângă casa lor, ascultând vântul, șoptind povești întunecate și urmărind luna plină în așteptarea strigătelor ciudate care ieșeau din adâncurile pădurii. Povestea mereu despre legende sinistre, despre spirite malefice și despre fantome care bântuiau locurile din jur. Victor, frățiorul mai mic, era un băiat de statură medie, dar cu un zâmbet amuzant și mereu gata de aventuri. În ciuda aparențelor, el împărtășea pasiunea lui Edgar pentru tot ce era misterios și înfricoșător. Cu toate acestea, era mai puțin preocupat de legende și mai interesat să experimenteze el însuși fenomenele paranormale.

Într-o seară, niște zvonuri au apărut cum că o fetiță pe nume Isabela în vârstă de 12 ani a fost răpită din fața casei ei. Această știre le-a stârnit curiozitatea celor doi băieți și cu echipamentul anti-spirite în mână și inima în dinți, au părăsit incinta casei fără să se mai uite în spate.

Trecuse ceva timp de când copiii se aventuraseră. Aceștia se aflau în inima pădurii unde se zărea și o casă abandonată. Părea imposibil ca vreo ființă să trăiască acolo. Edgar nu reușea să vadă nici măcar un indiciu. Oare acela era locul căutat? Locul în care răpitorul își ascunde prada?

- Hai să intrăm! spune Edgar.

- Haide! răspunde Victor.

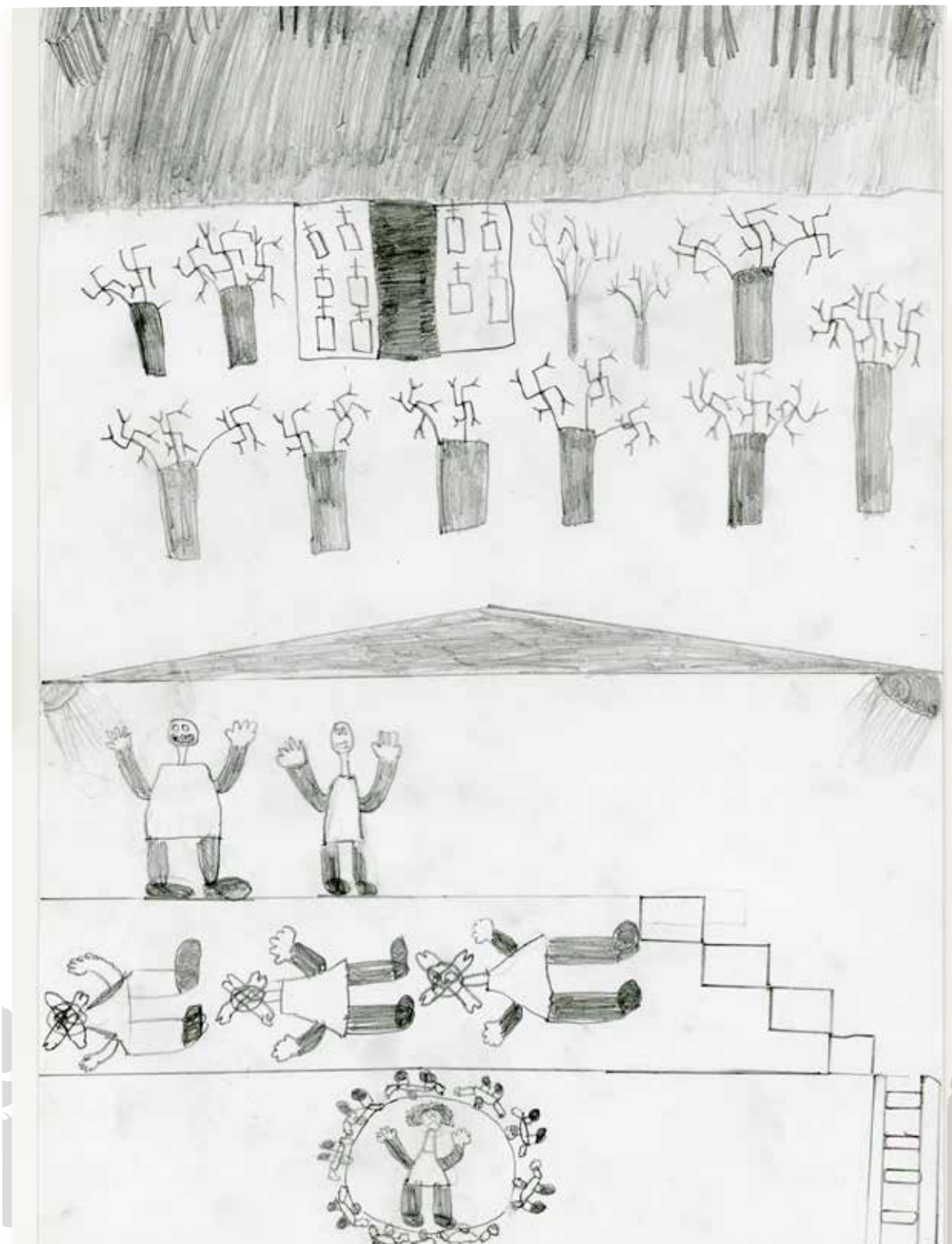
Cu inima bătând cu putere, cei doi frați au intrat în casa abandonată. Înăuntru, întunericul era copleșitor, dar cu lanternele aprinse și curajul lor la încercare, au pomit în explorarea acestui loc înfricoșător. Podeaua scârțâia sub picioarele lor, iar pereții erau acoperiți de praș și pânze de păianjen. Se putea simți o prezență stranie în aer, ca și cum casa ar fi fost mărturia unor evenimente înspăimântătoare din trecut. În timp ce înaintau, au ajuns într-o mansardă goală, cu pereții zgribuliți și umezi. Ceea ce au descoperit acolo i-a șocat și i-a înfiorat. Într-un colț întunecat al mansardei, au găsit un caiet cu însemnări ciudate, ca și cum Isabela încercase să înregistreze ceva înfricoșător. Fratele mai mare, Edgar, a început să citească însemnările cu voce tare, în timp ce Victor făcea fotografii ale camerei. Din caiet, au aflat că Isabela încercase să documenteze fenomene paranormale care bântuiau acea casă. Însemnările ei vorbeau despre voci ciudate care o chemau în miezul nopții, despre umbre care se mișcau de unele singure și despre senzația că nu era niciodată singură în acea casă. În timp ce citeau acele însemnări, frații simțeau că atmosfera din mansardă devenise și mai încordată. Ceva straniu se petrecea acolo.

ilustrație de Teodora Maria Tudor

ilustrație de Bogdan Alexandru Iordache

Lumina lanternei lor începea să oscileze, iar vântul uluitor părea să aducă cu el șoapte înfricoșătoare. În acel moment, au auzit un șuierat puternic, urmat de o rafală puternică de vânt, care le-a smuls lanternele din mâini. S-au trezit în întuneric, în mijlocul unei furtuni înspăimântătoare. Cu pași nesiguri, au încercat să iasă din mansardă și au realizat că ușa era blocată. Erau blocați acolo sus, în casa bântuită, în timp ce furtuna făcea ravagii în jurul lor. Încercau să-și păstreze calmul și să găsească o modalitate de a scăpa, dar păreau prizonieri ai unei forțe nevăzute care îi ținea captivi.

Ceea ce s-a întâmplat în următoarele ore a fost cu adevărat înfricoșător. Sunete ciudate, umbre amenințătoare și senzația că nu sunt singuri i-au speriat la fiecare pas. Cu toate acestea, nu au putut renunța. În timp ce se luptau să găsească o ieșire, au găsit un alt indiciu important: o ușă secretă care ducea în subsolul casei.

Cu inima bătând sălbatic, au deschis ușa și au coborât în întunericul din subsol. Acolo, au găsit o lume ascunsă, un labirint de coridoare înguste și camere ciudate. În subsol, au dat peste un obiect misterios, o cutie veche acoperită de praț și pânze de păianjen. Când au deschis-o, au găsit o serie de însemnări și documente vechi care păreau să aibă legătură cu istoria casei. Aceste documente dezvăluiau secrete întunecate legate de proprietarii anteriori ai casei, care se ocupaseră de practici oculte și de ritualuri sinistre. Se pare că locuința fusese un loc de adunare pentru cei care căutau puteri supranaturale și care făcuseră pacturi cu forțe malefice. Frații și-au dat seama că aceste practici aveau legătură cu fenomenele paranormale pe care le experimentaseră în casă. Cu toate acestea, descoperirea acestor secrete i-a adus într-o situație și mai periculoasă. În timp ce se luptau să înțeleagă adevărul despre casa bântuită, au fost martorii unor evenimente din ce în ce mai înspăimântătoare.

Zece oameni mascați se țineau de mâini și recitau cuvinte în limba latină. În mijlocul lor se afla o fetiță. ERA ISABELA!

Băieții au născocit un plan uimitor. Edgar urma să le distragă atenția mascaților și, între timp, Victor trebuia să o salveze pe fetiță. Așa au și făcut. După ce au reușit să elibereze fata au luat-o la fugă pe scări, cu ea în brațe, bine coordonați.

Când copiii au ajuns acasă era deja dimineată. Isabela, noua prietenă a băieților, le-a povestit cum a fost capturată și motivul capturii. Se pare că și ea se aventurase într-o expediție periculoasă în casa cultului înfricoșător.

Cât despre cultul misterios, încă nu se știe nimic, dar noul grup de prieteni este hotărât să aște. Ei au decis să cerceteze mai departe, să dezlege misterul întunecat al casei bântuite și să aște adevărul despre acele practici oculte și ritualuri sinistre.

Când se îngâna ziua cu noaptea

de Irina Ceașu

Când se îngâna ziua cu noaptea, iar soarele răsărea din apă, stăteam pe o bancă împreună cu familia mea și cu mătușa. Am fost câteva zile la Galați la rudele noastre, iar acum urma să luăm bacul și să traversăm Dunărea.

Într-un final, acesta a venit. Plutea încet pe apă, ca o țestoasă și parcă ne aștepta să ne îmbarcăm, pentru a ne transporta pe celălalt mal. Din cabina marinarului se aude o voce:

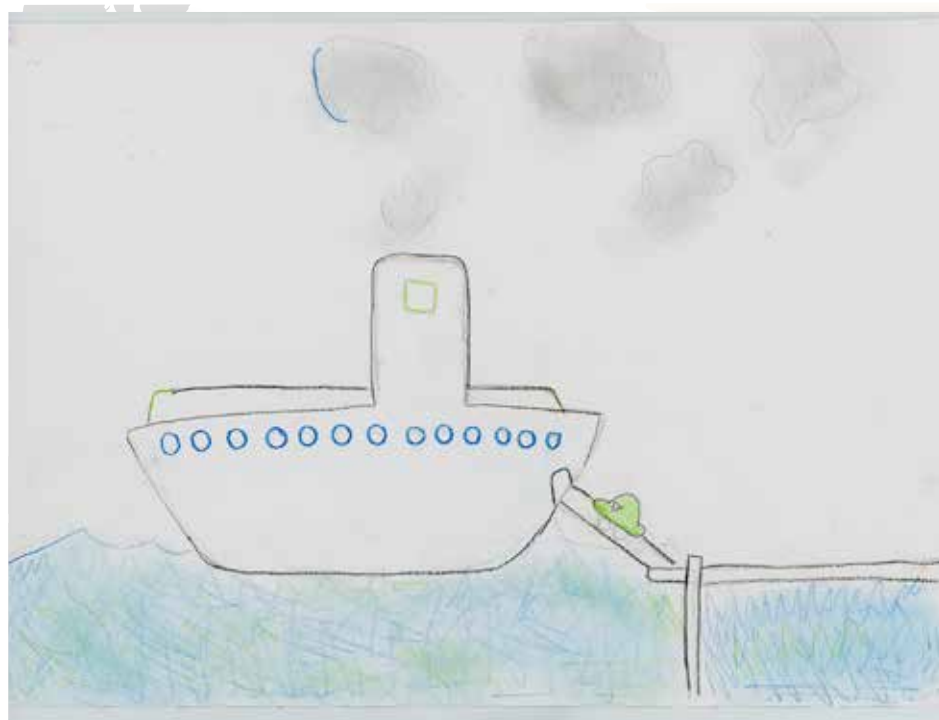
„Mai întâi se îmbarcă mașinile, pe urmă pasagerii”.

- Sper că v-a plăcut aceasta vizită la Galați! spune mătușa. Vă urez multă distracție pe Dunăre!
- Mulțumesc! O să venim și anul următor! spune mama mea și o îmbrățișează.
- Vă așteptăm cu drag! Bye bye!
- Paaaa! îi spunem noi și ne apropiem de bac.

Mașinile au început să se îmbrace. Prima a fost una mică și cochetă, de culoarea ierbii, apoi a venit alta de munte, de culoarea soarelui. Pe urmă, a urcat un camion gigantic, care transporta cereale, iar după el a urcat o mașină roșie cu roțile mici.

Când urma să intre ultima mașină, șoferul ei a accelerat în loc să pună frână, așa că s-a dus direct în apă. Toată lumea s-a panicat atunci când a văzut mașina cea mare scufundându-se în Dunăre. A venit repede echipajul de salvare și a scos șoferul din apă. Pe urmă i-au debarcat pe toți din bac și ne-am spus să îl așteptăm pe următorul.

Ce întâmplare ciudată! M-am bucurat că măcar a rămas mătușa cu noi până a venit următorul bac.

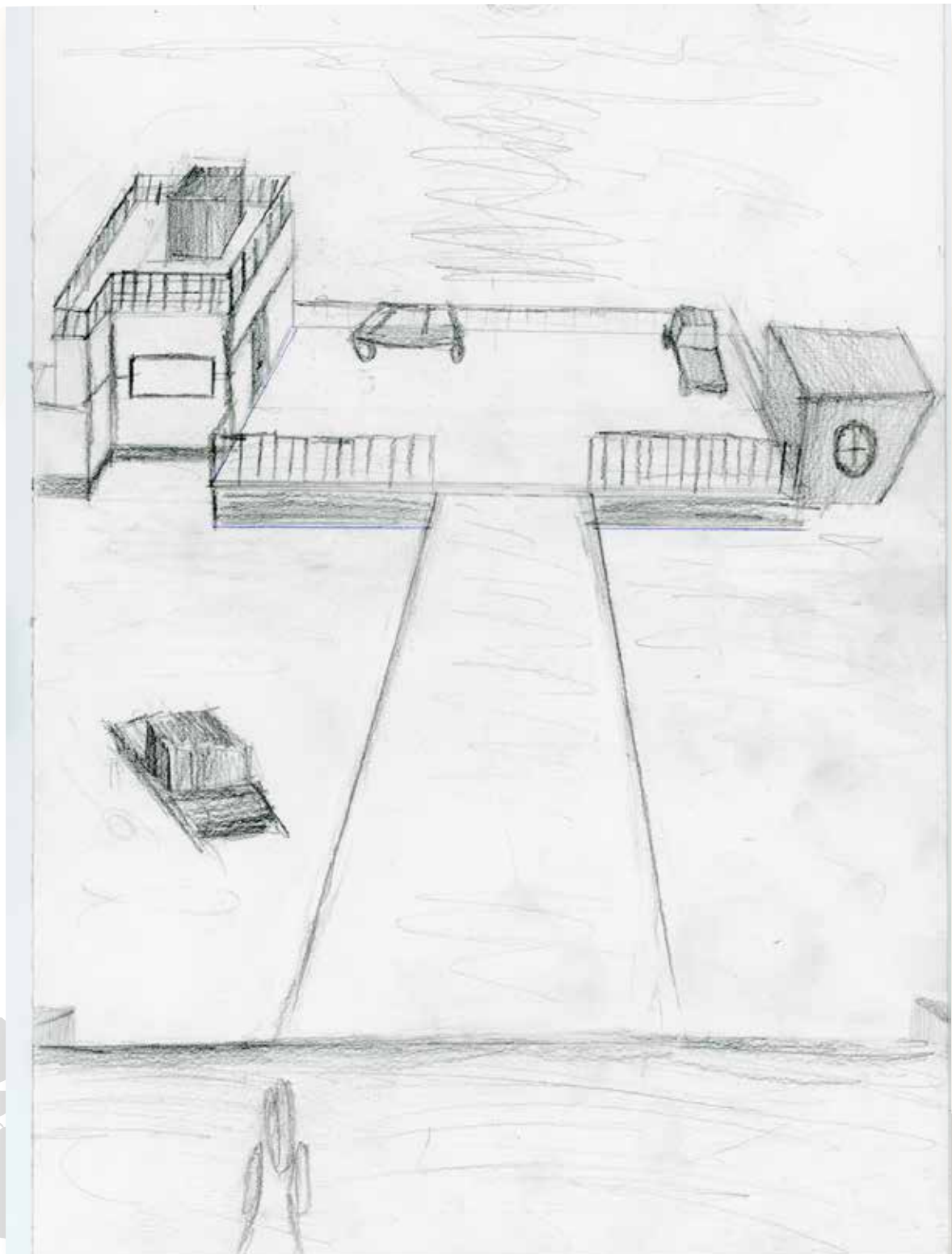

ilustrație de Amelia Albu

ilustrație de Todor Țenache

ilustrație de Olivia Cristescu

Cartea magică a gnomilor

de Raisa Nicorici

Bună! Mă numesc Sasha, o fată simplă și tocilară în clasa a 7-a, pasionată de natură, creaturi neobișnuite și magazine de antichități.

Într-o zi, după ore, am plănuțit cu prietena mea cea mai bună, Fiona (de altfel și singura mea prietenă), să mergem la magazinul nostru preferat de antichități sau cum spun alții „Magazin de vechituri” ca să mai achiziționăm ceva interesant de acolo. Am plecat de la școală către magazin, când Fiona a avut minunata idee de a ne opri la o cafenea să ne luăm o ciocolată caldă. Am fost de acord să mergem chiar dacă nu voiam, pentru că, în primul rând, nu vreau să se supere Fiona și, în al doilea rând, pentru că voiam să ajung cât mai repede la magazinul de antichități, deoarece doamna James care lucrează acolo ne-a informat că azi magazinul a fost aprovizionat cu cele mai interesante și fascinate lucruri de până acum și, vă dați seama, eram nerăbdătoare să văd toate minunățiile de acolo.

După micul nostru popas la cafenea, am mers direct la magazin, unde când am intrat am fost fascinată de cât de frumos arată, încât am crezut că am greșit magazinul. Dar nu, nu l-am greșit, era chiar mai mult de atât, și am fost pe loc fascinată de noile obiecte din magazin. Fiona ne-a îndrumat către patru-cinci rafturi cu niște cărți mai deosebite, pe care nu le mai văzusem până atunci și normal că m-a adus cu picioarele pe pământ spunându-mi de aceste cărți. M-am dus repede să le inspectez și numaidecât am descoperit o carte foarte groasă, veche și cu o copertă de un albastru senin, cu niște gnomi micuți care alergau să prindă o fată gnom, care era într-o cușcă dusă de un vrăjitor, cam urât din punctul meu de vedere și cu titlul „Cartea Magica a Gnomilor”, încât am crezut că este o carte de adolescenți, cu aventuri ale unor pitici, mai bine spus gnomi, care cred că voiau să o recupereze pe fata aceea. Fiona a văzut cartea și instantaneu mi-a luat-o din mâini, pentru a se uita și ea la carte și în acel moment a văzut despre ce este vorba, citind primele două pagini și spunând că nu e cine știe ce carte și apoi mi-a trântit-o înapoi în mâini. Luând apoi o altă carte, după acest moment am rămas puțin șocată de cele de-abia întâmplare. Am citit și eu prima pagină și am ajuns la concluzia că nu este o carte plictisitoare, dimpotrivă, era chiar interesantă, aparent m-am înșelat, cu puțină ezitare am pus-o în coș, continuând apoi să mă uit prin magazin.

După aproximativ o oră și jumătate, în coșul meu se aflau doar cartea aceea și o lampă micuță decorativă vintage, pe când coșul Fionei mai avea puțin și dădea pe afară. I-am spus Fionei că trebuie să ajung acasă, am mers amândouă înapoi la doamna James să ne scaneze produsele, la casa de marcat doamna James mi-a spus că am făcut o alegere bună că am ales cartea, și am fost fericită, pentru că totuși nu dădeam douăzeci de lei pe o carte, însemna că merita totuși.

Când am ajuns acasă, am luat cina cu părinții mei, apoi am urcat în camera mea pentru a-mi face mormanul de teme pentru a doua zi. Pe la ora zece am terminat toate temele, așa că m-am decis să încep cartea pe care am achiziționat-o astăzi, am început să o citesc, iar după primele zece pagini am adormit.

Când m-am trezit, mă aflam undeva pe un câmp foarte ciudat, iar în departare am văzut niște gnomi micuți care alergau un vrăjitor care ducea o fetiță gnom cu el, am fost foarte derutată în acel moment, dar m-a lovit gândul.....

OARE EU SUNT ÎN CARTEA PE CARE TOCMAI O CITEAM!

După câteva momente de aburire, m-am decis să îi prind din urmă pe gnomi, pe care i-am ajuns foarte repede deoarece distanța mea față de ei era o iluzie că era mare, am tras un gnom micuț de mânecă pentru a-l întreba ce se întâmplă.

- Bună, mă numesc Sasha, ce se întâmplă, de ce alergați după acel vrăjitor? spun eu cu o față prietenoasă și nedumerită.

Gnomul țipa:

- AJUTORRRRRRRRR!!!!!!!

- Hei, hei! Calmează-te, spun eu cu o voce blândă. Nu intenționez să vă fac rău, să știi.

- Păi, păi, ăăăă, fata aceea era prințesa țărâmului nostru, și ea deține toată magia din regat, adică și pe a noastră, a gnomilor, iar dacă nu avem magie de la ea toți suntem triști, așa că maleficul vrăjitor a luat-o pentru a-i lua toată magia și să pună stăpânire pe regatul nostru și NOI TREBUIE SĂ SALVAM PRINȚESA!

Auzind spusele micului gnom, am decis să îi ajut.

- Vă ajut eu să o găsiți, spun eu cu nesiguranță.

- Serios? Dar tu ești doar... un om! spune gnomul cu autoritate.

- Pot alerga, pot face multe, deci vreți să vă ajut?

Gnomul abrobă dând din cap. Și așa începe aventura mea cu șapte gnomi în cautarea prințesei, sincer ma simțeam precum Alba ca Zăpada cu cei șapte pitici ai ei.

După multe căutări prin pădurea de vată de zahăr unde stă vrăjitorul, am găsit o căsuța de lemn veche, n-am apucat să clipesc, căci gnomii dăduseră buzna în casă într-o clipită!

Acolo era prințesa cu vrăjitorul și piticii lui, făcând vrăji pentru a-i lua magia prințesei, dar gnomii au mers peste ei, și au eliberat-o pe prințesă.

Când am ieșit din pădure, aproape ajunși în regat, prințesa mă întreabă:

- Văd că ai citit „Cartea magică a gnomiilor”, altfel nu ai fi ajuns aici !

- Da, am citit-o, spun eu nedumerită. Dar nu știu cum am ajuns aici !

- Ei bine, cartea este magică și importantă, persoana care o citește trebuie să mă salveze pe mine, altfel rămâne prins în carte pe vecie, iar tu ai avut norocul de a mă găsi iar acum te vei întoarce în siguranță acasă la tine dragă, bravo că ți-ai îndeplinit misiunea, îți urăm drum bun!

- Mulțumeeesc....

Și în câteva secunde eram înapoi în patul meu cu cartea lângă mine, la ultima pagină de data asta, spunând:

„Bravo, ți-ai îndeplinit misiunea!”

Oare a fost un vis?!

ilustrație Ștefania Candidatu

Cearța sensurilor lui „a fi”

de Ioana Prodan

Ah, o altă zi plictisitoare la Sediul Gramaticii – aici, Lenuța, una dintre cei mai buni angajați, își petrecea timpul. Însă, deși aproape niciodată nu se găseau greșeli gramaticale în scrisorile sale sau în cuvintele și frazele folosite, Lenuța avea un defect tare agasant, se plângea de activitatea ei. Nu exista zi, persoană sau mesaj în care să nu aducă măcar puțin vorba despre ce zi obositoare și dificilă avusese, iar eu sincer nu am s-o acuz, e greu să fi trimis în Lumea Limbii și Literaturii, încercând să rezolvi diverse probleme. Spre exemplu, o dată a pierdut trei ore la coadă pentru a sta de vorbă cu dicționarul, pentru a-l avertiza că verbul „a pocni” s-a supărat și că nu mai vrea să fie în paginile acestuia. Sau atunci când sensurile cuvântului „șiret” s-au luat la bătaie în parc, fiecare credea că e mai important. Șiret (cu sensul celui de la pantof), îi făcuse o vânătăie urâtă lui șiret (cu sensul de viclean). După ce se mai liniștira puțin apele, a venit Vulpea cea Șireată din povestea „Ursul păcălit de vulpe” și începuse a zice în gura mare că șiretul de la Adidas este de doi bani, astfel atingându-și scopul de a reaprinde scânteia altercației celor două omonime.

Lenuța stătea în biroul ei, completând cereri de la diverse cuvinte, când dintr-odată telefonul ei a sunat. Avea ca ton de apel melodia „Never Gonna Give You Up” de Rick Astley, una dintre puținele melodii pe care putea într-adevăr să le aprecieze. S-a surprins cântând alături de telefon “Never gonna give you up, never gonna let you down!”. A răspuns în pași de dans.

Se pare că avea o nouă misiune, sensurile verbului „a fi” se certau. Din nou. Lenuța a oftat și a apăsă butonul de lângă cana sa de cafea, în fața ei a apărut portalul spre Lumea Limbii și Literaturii. Într-o secundă se trezește în lumea cuvintelor și expresiilor frumoase. Se uită pe GPS, se pare că aterizase în sectorul limbii germane. O!, abia aștepta ca locația teleportoarelor să fie mai precisă! Trebuia să treacă de acesta și să meargă în sectorul limbii române, în sectorul gramaticii. Așadar, a început să o ia ușor la pas, știa oricum orașul pe de rost. Între timp, s-a întâlnit cu cuvintele „schon” și „schön”, cuplul proaspăt căsătorit, a dat cu ochii și de frații „essen” și „trinken”, însă cum îi plăcea să se mențină suplă, hotărî să nu îi bage în seamă.

ilustrație de Răisa Nicorici

ilustrație de Ania Ciuluviță

Iată că ajunse în final în orașul gramaticii limbii române. Nici măcar nu a trebuit să zăbovească prea mult pentru găsirea lui „a fi”. Totul se întâmpla pe bulevardul George Bacovia, blocând astfel tot traficul. Claxoane, țipete, ce nu se auzea!?

- Ți-am spus, a fi (cu sensul de a se afla), ești prea învechit!

- Ah, ba tu ești învechit, cine mai folosește în zilele noastre a fi (a exista)!

- Se pare că a fi (cu sensul de a trăi) a plecat, a bodegănit a fi (cu sensul de a se întâmpla, a se petrece).

Lenuța mai avea un defect mare, și anume problemele ei cu furia, „anger issues”, cum ar spune cei din orașul gramaticii engleze. Claxoanele, lumea din jur făcând zgomot, toate astea din vina sensurilor lui „a fi”. Trebuiau oprite, deja o luaseră razna! Dar cum? Acestea sunt cele mai încăpățânate verbe, până și copiii încurcă adesea, când folosesc predicat verbal în loc de predicat nominal, supărând numele predicativ, care este lăsat deoparte.

Lenuța se enervă și mai tare, oh, de ce fix ea primise misiunea aceea?

Brusc, i se aprinse beculețul.

- Dragile mele verbe – începu aceasta cu un glas mios – cred că treceți prin perioade dificile, știu că nu vă puteți suferi și este normal, totuși amintiți-vă prin câte schimbări ați trecut voi, împreună cu limba română însăși pentru a ajunge la înțelesurile pe care le aveți acum. Toți aveți un rol foarte important în limba noastră, sunteți primele verbe pe care le învață oricine!

Ea chiar crezu că discursul le atinse inimile verbelor, mândria începu să se instaleze în sufletul ei. Totuși, a hotărât asta prea devreme...

- Da, dar tot eu sunt cel mai tare! strigă unul dintre verbe. Lenuța deja pierduse orice fărâmbă de speranță, deja începuse să își facă schema pentru scrisoarea de scuze față de șeful său, Orlando, în care îi explica cele întâmplate și cum nu a reușit pentru prima oară în 15 ani, de când lucra la firmă, să readucă pacea printre cuvinte.

Chiar atunci, auxiliarul „a fi” vine sfios la ea.

- Salutare Lenuța, scuze pentru toată harababura de mai devreme, nu ar fi trebuit să intru în jocul lor murdar, crezi că te pot ajuta în vreun fel?

- Hmm... Da, sigur! Spune ea plină de speranță, trebuie doar să le amintim că au o origine comună și că, până la urmă, contează la fel de mult pentru noi.

Auxiliarul avu un cuvânt de spus aici, el știa toate aventurile verbelor, deși era adesea uitat de toată lumea și prejucat ca fiind cel mai neînsemnat a fi, el era observatorul, el vedea lucruri nevăzute pentru că se ascundea în timpurile și modurile altor verbe.

Acesta începu a povesti toate peripețiile trăite de verbe. Pe semne vorbele avuseseră un efect drastic, verbele schițară un zâmbet călduros și își cerură iertare. Încă o zi salvată!

„Se pare că acest loc de muncă nu e așa de rău”, gândea Lenuța în timp ce își luă tâlpășița.

ilustrație de Sara Nicoară

Ceasul

de Sara Maria Nicoară

Maria, o fată de 13 ani, mică de înălțime, empatică și mereu veselă, are părul scurt și brunet, ochii negri, iar pistruii îi strălucesc în razele soarelui de fiecare dată când zâmbește.

De săptămâni aștepta inaugurarea noului mall ce se va deschide aproape de strada pe care fata locuia. Era plin de magazine felurite, de la magazine de haine de toate felurile, până la cărți și magazine de antichități.

În ziua marii deschideri, Maria a decis că ar fi o idee bună să arunce o privire, în speranța că-și va găsi ceva frumos de cumpărat, mai ales că ziua mamei ei era în mai puțin de două săptămâni.

S-a îmbrăcat repede deoarece ora deschiderii se apropia, iar dat fiind faptul că era prima zi, odată cu reducerile mari vin și mulțimi de oameni doritori să achiziționeze ceva frumos pentru ei sau pentru cineva drag lor.

Fata, în cele din urmă, a fost nevoită să fugă ca să prindă autobuzul pentru că nu i-a sunat ceasul deoarece, cu o zi în urmă, fratele ei Marcel l-a aruncat pe geam enervat că suna prea tare și îi tulbura somnul. Maria era înconjurată de dezavantaje, iar cel mai mare era faptul că ea împreună cu familia ei locuiau într-un oraș destul de mare unde străzile erau mereu aglomerate ba de mașini, ba de oameni.

Grăbită, fata abia a apucat să mănânce ceva; două guri din sandvișul pe care îl avea de mai bine de două zile în ghiozdanul ei de școală și a băut puțină apă pentru a-i ține mai mult de foame.

Era ora 9 dimineața, iar Maria nici acum nu plecase de acasă. Până la stația de autobuz făcea aproximativ 15 minute, iar dacă alerga diferența era de 5. Fiecare secundă conta. După mai bine de un sfert de oră își luase la revedere de la fratele ei, spunându-i să nu distrugă casa până se va întoarce, și apoi plecă.

După multe împrănceli în alți oameni nevinovați, Maria ajunge în mult dorita stație de autobuz, în care nu după mult timp vehiculul masiv își face apariția în fața ochilor oamenilor ba grăbiți, ba relaxați.

Extenuată, a reușit în cele din urmă să prindă un loc liber în vehiculul care acum se deplasa către următoarea stație la care avea să oprească.

Putând răsufla ușor, fetița își scoate din rucsacul prăfuit o carte pe care abia o începuse cu o zi în urmă.

Pierdută în acțiune și intrigată de personajele și replicile din carte, nu a fost atentă și a ratat stația la care se chinuia să ajungă. Panicată că nu va mai ajunge la deschidere, s-a adunat și s-a gândit puțin înaintea de a acționa.

În cele din urmă, s-a dovedit a fi o zi perfectă de alergat după autobuze. Spre ghinionul ei, să traverseze și să se ducă la stația de peste drum și să aștepte un alt mijloc de transport să-și facă apariția nu era una dintre opțiuni. A realizat că dacă va alerga, vă face mai puțin până la mall și cu puțin noroc, avea să ajungă și la deschidere și la reducerile mari.

ilustrație de Miruna Teodora Lungan

După multe semafoare la care a trebuit să aștepte să se facă verde, a reușit, ce-i drept plină de transpirație din cap până în picioare, să răzbată până la destinația ei finală.

Fericirea și satisfacția nu au durat deoarece la câteva momente după ce a ajuns, și-a băgat mâinile în buzunar și a realizat ca nu are portofelul la ea. L-a uitat pe masa din bucătărie în timp ce se grăbea să mănânce ceva înainte de a pleca.

Acum starea sa de bine era înlocuită de o tristețe cumplită. Dezamăgită că nu va putea cumpăra nimic, nici pentru ea, nici pentru familia ei, s-a îndreptat tristă către magazinul de la care voia neapărat să achiziționeze ceva.

Era un anticariat mic, situate într-un colțișor al mall-ului, care nici măcar nu era iluminat bine, pentru că instalațiile nu erau complete deocamdată. Numele magazinașului era simplu, exprimând exact ce era: ANTICARIAT.

Maria a intrat mirată de faptul că pe dinăuntru arăta uriaș față de ce părea la prima privire aruncată de pe holul mall-ului.

Tristă, se uita tânjind la un ceas cu cuc care pur și simplu a fermecat-o. Voia neapărat să-l cumpere. De obicei, tipul acesta de ceas o everva deoarece sunetele pe care cucul le scotea nu erau pe placul ei. În cele din urmă, un vânzător mai în vârstă, care arăta că avea experiență în domeniul acesta, își făcu apariția lângă Maria.

Dintr-odată glasul vânzătorului se auzi în magazin spunând în engleză că valorează 100 de lei. Mariei nici nu-i mai păsa de preț. Trebuia cu orice chip să aibă ceasul. Se comporta de parcă era vrăjită.

A doua zi dimineață, s-a trezit cât de devreme a putut, și-a înșfăcat portofelul și dusă a fost. A plecat la timp așa că nu a mai fost nevoie să alerge până la stația de autobuz. Era relaxată, dar în același timp nerăbdătoare să cumpere ceasul.

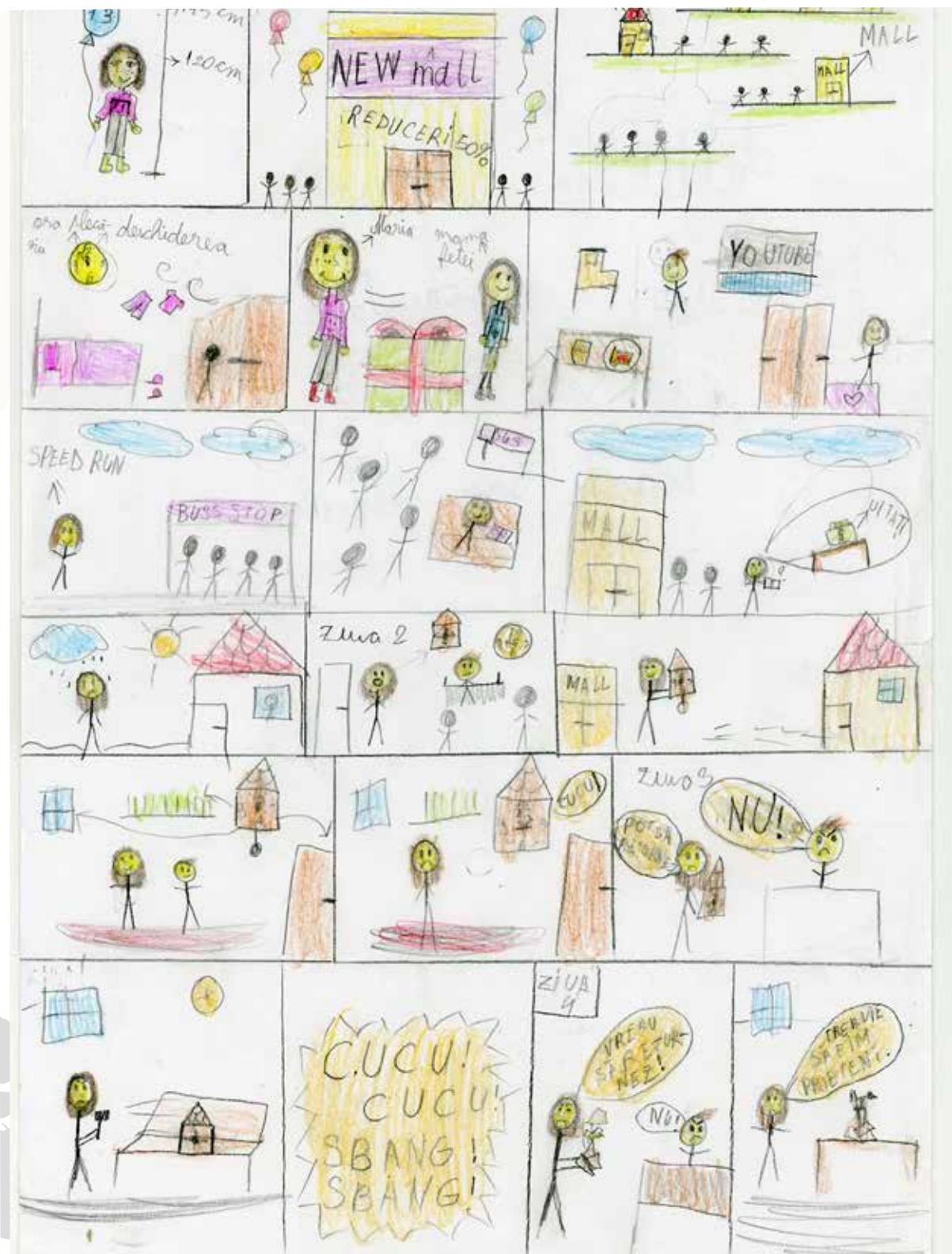
Odată ajunsă înapoi în Anticariat, a dat banii și nu a mai interesat-o nimic. Era de parcă exista doar obiectul pe care îl ținea cu greu în brațele ei, deoarece era de două ori cât ea.

Ajunsă acasă cu valoroasa ei achiziție, a petrecut două ore încercând să găsească împreună cu mama ei locul potrivit pentru a evidenția frumusețea și valoarea noului ei ceas. După ce, în tot acest timp au mutat fotoliile, canapeaua, masa și un corp al bibliotecii masive din living, au decis obosite să îl așeze provizoriu lângă fereastră.

S-au așezat să-și mai tragă sufletul, iar pentru că era aproape ora fixă, așteptau cuminiți dar nerăbdători să facă cunoștință cu locatarul minunatului ceas, care și-a făcut apariția cu o precizie nemaîntâlnită, strigându-și numele CU-CU. Vocea acestuia era frumoasă, însă, surpriză, un cuc galben-cărămiziu și-a făcut apariția... cine a mai văzut un cuc galben și pe deasupra și cărămiziu?!

Nici cucul și nici ceasul nu mai păreau deloc la fel de impresionante ca în urmă cu o zi. Dezamăgirea era atât de mare încât o decizie radicală a fost luată imediat: înapoi la Anticariat pentru returnarea cucului dar și a cuibului măsurător de timp al acestuia.

ilustrație de Bianca Anastasia Nițescu

Același drum, aceeași stație anostă și același autobuz plin de călători în care cu greu a putut strecura și voluminosul orologiu vechi. Mall-ul, cu intrarea deja familiară, s-a ivit în fața Mariei. Ușile automate ale Anticariatului s-au deschis primitoare, iar Maria și-a exprimat pe nerăsuflăte dorința de a înapoia produsul. Exact când a terminat de vorbit, cucul cel urât și-a făcut apariția pentru a marca ora exactă. Tresărind, vânzătorul a refuzat-o politicos, spunându-i că ceasul funcționează perfect și că nu poate fi înapoiat, apoi a invitat-o spre ușă, încercând să îi sublinieze calitățile și frumusețea orologiului.

Vrăjită de vorbele acestuia a plecat spre casă, unde dezamăgirea s-a instalat din nou. Ce era de făcut?! „Ceasul e urât și basta, trebuie să scap de el!” s-a gândit furioasă Maria.

Brusc, a luat un ciocan și a lovit cu putere ceasul.

„Na! Mai cântă acum!”, i-a spus din priviri Maria cucului.

Ora fixă, tăcere!

„Pfiuuu, perfect, mâine-dimineață mă duc să returnez produsul defect la anticariat!”, și-a făcut planul fata.

A doua zi, era din nou în stația de autobuz, aceeași aglomerație, același mall, aceleași uși primitoare ale Anticariatului și, evident, vânzătorul cel politicos. Maria a tras aer în piept și, surpriză! Când să rostească ceva, CU-CU, CU-CU a răsunat în brațele ei. După un scurt schimb de priviri cu domnul de la teighea, a luat resemnată ceasul, și-a plecat capul și a ieșit.

Ajunsă acasă, a constatat că acum ceasul era și mai urât, fiind și spart pe deasupra, din cauza loviturii ei. Resemnată, s-a așezat lângă ceas, gândind: „Acum trebuie să ne și împrietenim?”. Dintr-odată, cucul cel neobișnuit de galben și cărămiziu a zburat în cerc în jurul Mariei, și s-a transformat într-o pasăre mare. Din priviri, a invitat-o pe fată să se suie pe spatele lui. Împreună au zburat sus de tot, apoi au coborât într-un loc pe care Maria și-l amintește ca prin ceață, vechea căsuță în care a stat cu părinții ei când era micuță. Ce dor îi era să își mai vadă fosta cameră, nici nu realizase ce mult îi lipsise. După un timp, au zburat iar și au revenit tot acasă, însă în ziua în care mama și tata i-au făcut cea mai mare surpriză, când de ziua ei i l-au așezat în brațe pe prietenul ei cel mai bun – motănelul ei, pe Mustăți. Maria a zâmbit încântată cucului, apoi au zburat iar, și iar, și iar.

Într-un final s-au întors în prezent, iar cucul înainte de a reveni mic și-a lipit ciocul de obrazul fetei și i-a șoptit ca prin vis: „Ne-am împrietenit? Acum mă placi? Eu sunt ceasul amintirilor frumoase. Mereu te voi purta în amintirile tale cele mai frumoase, atunci când îți va fi dor de ele. Dar nu uita, cel mai prețios este prezentul, ca apoi să avem împreună amintiri mai multe de vizitat”.

Dintr-odată Maria s-a trezit, soarele îi lumina fața, pistruii străluceau, iar un zâmbet larg i-a înseninat chipul. Dar ceasul nu era, mallul nici nu se construise, Anticariatul cu ușile lui primitoare nici nu exista, însă prezentul e prețios.

ilustrație de Bianca Anastasia Nițescu

Cei doi exploratori

de Alexandros Nițu

Într-o zi călduroasă de vară, Mihai și Matei s-au dus împreună în comuna în care au trăit când erau mici, pentru a explora păduricea din apropierea satului.

Inițial, cei doi doriseră să-și cheme și alți prieteni din oraș, dar din păcate aceștia le-au răspuns că nu au timp să vină, deși si-ar fi dorit. Cei doi copii intrară în pădure și, neștiind pe unde să o ia, s-au dus pe unde au văzut cu ochii. După ce merseseră pe o cărare principală, au ajuns într-un loc din pădure în care au dat de multe ciuperci, care spre surprinderea și cultura lor generală erau comestibile, așa că se puseră să le adune. Din fericire pentru ei, aveau niște pungi în buzunare, nu neapărat pentru ciuperci, ci pentru a lua cele mai coapte cireșe din copacii pădurii. După ce umplură punga cu ciuperci, se îndreptau cu poftă către locul în care se aflau cele mai multe cireșe din pădure. Cum au ajuns, își lăsară punga cu ciuperci jos și începură vânătoarea. Băgau două în gură, una în pungă, până se umplu și aceștia se săturară. Stând la odihnă la umbra unui copac bătrân, le veni ideea să meargă către râul care îi însoțise de-a lungul drumului, de la stradă în pădure. Deși pădurea era foarte deasă și lăsa impresia că te vei rătăci printre copacii așezați foarte aproape unul de altul și printre buruienile foarte crescute, băieții și-au continuat drumul până la lacul în care se scurgea râul.

Ajunși acolo, era un peisaj extraordinar, ce se îmbina perfect cu pădurea și pustietatea acesteia. Apa era curată și puțin rece, numai bună pentru scaldat și pentru a-i răcori pe cei doi băieți. Și-au petrecut toată după-amiaza în acel loc, iar pentru că li se făcuse foame și-au făcut săgeți din lemne, ascuțindu-le pentru a prinde pește.

Fiind atât de curioși, cei doi băieți s-au îndepărtat de drumul spre casă, adâncindu-se în profunzimea pădurii. După un drum lung, zgâriați și obosiți, cei doi luară încă o pauză, și când să ia cale întoarsă, brusc, apărură o creatură, în formă de urs, care nu îi observase pe cei doi băieți. Din cauza sperieturilor, ursul misterios se întoarse și începu să vorbească cu ei.

Aceștia îi spusese că s-au rătăcit, și că nu mai știu drumul spre casă, deoarece s-au abătut de la drumul principal care însoțește râul până în afara pădurii. Ursul le spuse că au mare noroc că l-au întâlnit, deoarece el știe pădurea ca în palmă, și că a mai avut cazuri în care copiii care explorau pădurea s-au rătăcit. Acesta îi scoase pe cei doi din pădure, iar copiii îi mulțumiră și îi spuseră că se vor mai întâlni.

Băieții își continuară drumul spre casă, gândindu-se ce să mai exploreze în zilele următoare.

ilustrație de Marko Kameniev

Detectivul Pată Albă și misterul sărbătorii eşuate

de Natalia Nicolae

Este o zi foarte specială în oraşul mare, cunoscut peste mări și țări ca Pisicești. De ce? Pentru că odată la cinci ani, toate pisicuțele din oraş sărbătoresc o tradiție a lor, bazată pe istoria lor. Acum mult timp, o pisică cu puteri magice foarte tari a făcut să plouă cu crochete din cer în loc de ploaie iar astfel, toate pisicuțele nu au mai flămânzit pe străzi. Acea pisicuță era de un auriu orbitor și avea ochii de un galben strălucitor. De atunci, toată lumea cunoaște acea pisică sub denumirea „Pisica de Aur”.

La fiecare cinci ani, domnul primar al oraşului, Gheruță Bobiță, organizează un târg pentru puii de pisică și construiește o statuie de aur, în interiorul căreia este căniță de pui de cea mai bună calitate. Toată lumea aşteaptă cu sufletul la gură sărbătoarea perfectă!

În afară de marea statuie de aur, se vând și crochete de diverse sortimente și o gramadă de feluri de pește: de la somonul cel mai scump la codul cel mai gustos. Înainte de desfacerea statuii, câteva pisici mature aruncă în sus cu bobite, pentru a-și readuce aminte de ce a făcut „Pisica de Aur”.

Oh! Uite! Festivitățile de abia acum încep!

Domnul primar Gheruță, cu sacoul lui bleumarin și cu pantalonașii lui albi și drăguți se urcă pe podium. Se vede de la o poștă că blănița lui portocalie cu dungi maro este mai îngrijită ca de obicei. La microfonul și spune:

- Bună ziua pisicuțe, motani și pisoiași de toate vârstele și culorile! Eu sunt Gheruță Bobiță! Bine ați venit la a 209 festivitate „Pisica de Aur”! Momentul principal, extraordinara statuie, va veni imediat!

Astfel, ajutoarele domnului primar se duc să aducă statuia imensă. Așteptarea este pe cale să se termine. Toate pisicuțele încep să aplaude furtunos pentru momentul foarte important.

Domnul Gheruță este și el foarte entuziasmat. Zâmbește fericit și mândru de ce a realizat.

Dar deodată, unul dintre ajutoarele primarului vine la el, tiptil-tiptil și îi spune ceva lângă urechea lui pufoasă. Pe fața primarului se schițează uimire și dezamăgire. La microfonul și oftează.

- Dragii mei, avem un anunț de la unul dintre ajutoarele mele! Statuia pisica de aur a dispărut! Alături de cele mai fine și scumpe crochete! Vă rog mult, nu vă panicați și întorceți-vă în casele voastre! Hoțul va fi găsit din moment în moment! Bengal, sună-l pe detectivul Pată Albă! Este o urgență! spune Gheruță, uitându-se îngrijorat la ajutorul lui, Bengal.

Astfel, Bengal pleacă și sună la detectivul Pată Albă, exact cum îi spusese primarul.

O anunțură de băț mai încolo...

Pată Albă, cel mai cunoscut detectiv din toată lumea intră în biroul domnului Gheruță. Acesta vorbește cu ofițerul poliției, Dungi Maro, cel mai bun polițist din oraş. Secretara primarului, domnișoara Nera, îl întâmpină pe detectiv cu un „salut” dulce. Aduce după un scaun și detectivul se așează.

- Bună ziua, domnule primar. Ce s-a întâmplat? Întreabă Pată Albă, dându-și pălăria jos.

- PATĂ ALBĂ!! Ooooo, prieten vechi! Ridică-te să te îmbrățișez! spune Gheruță, luându-l de braț pe detectiv.

Motanul negru cu singura lui pată albă de pe urechea stângă se ridică. Astfel, celălalt motan îl ia în brațe strâns.

ilustrație de Antonia-Teodora Anghel

-
- Hey Pată Albă. Ce faci? Întreabă Dungi Maro, cu brațele încrucișate.
 - Off... Bună Dungi Maro... Sunt bine... Puteam să fiu mai bine de atât. Tu cum ești?
 - Bine și eu. Lucrez la caz. Și ce mai caz!
 - Pune-mă la curent.
 - Statuia Pisica de Aur a fost furată! spune primarul alarmat.
 - Cum așa?
 - Eu cred că a fost banda aceea de șobolani de la periferia orașului. O știi? continuă Dungi Maro.
 - Banda Șobolanilă? Da. Cunosc. Dar statuia este imensă. Cum au putut să o fure fără să fie văzuți?
 - Dar cine a spus că trebuie să o fure pe toată deodată? Au furat-o pe bucăți! La fel au făcut și cu crochetele cele mai scumpe! Nu a mai rămas nimic! Ohhh când o să pun mâna pe șobolani ăia o să...
 - Altceva mai cunoașteți, domnule primar? V-au mai spus ceva ajutoarele dumneavoastră?
 - Nu... Din nefericire nu avem nicio pistă de urmat... Eu m-am gândit că voi puteți merge la periferiile Pisiceștiului și să întrebați localnicii dacă au văzut ceva bizar în ultima vreme.
 - „Voi”? Nu veniți?
 - Nu pot, Pată Albă. Va trebui să reface statuia pentru binele pisicuțelor. Sper că puteți înțelege, băieți...
 - Este în regulă, domnule primar! Aveți foarte multă treabă. Eu și Pată Albă vom rezolva totul! Ajutați pisicuțele și țineți-le în frâu ca să nu se panicheze și să încurce mai mult ancheta. Mulțumim pentru tot ajutorul dumneavoastră! Haide, Pată Albă! Să trecem la treabă! Astfel, Dungi Maro îl ia de braț pe Pată Albă și pleacă. Dungi Maro conduce până la periferia orașului în mașina lui de polițist. Pată Albă stă pe locul de lângă șofer, gândindu-se la ce ar putea face ca să grabească rezolvarea cazului. Poate căuta indicii, dar știe de la primar că nu există. Detectivul este foarte confuz.
 - Am ajuns, amice! Periferia orașului Pisicești!
 - Bun. Tu o iei spre Est, iar eu spre Vest. Ne întâlnim aici la 19 fix. Okay?
 - Super plan! Spor la întrebare! Poftim un walki-talki. În caz că vei găsi ceva. Ne vedem mai încolo, Pată Albă!
- Cei doi motani o pornesc în direcții opuse, exact cum ordonase detectivul. Pată Albă își mișcă iritat coada. Nu vrea să întrebe tot orașul dacă au văzut ceva bizar și scos din tipare. El trebuie să se uite după urme sau indicii! Nu să întrebe alte pisici!
- Acesta oștează și se oprește la prima casă pe care o vede. Bate o singură dată la ușă, puternic. În exact un minut (el l-a numărat!) iese o pisicuță albă și pufoasă. Pată Albă își spune că poate fi din rasa persană, fiind așa pufoasă.
- Da? Întreabă pisicuța.
 - Bună ziua! Sunt detectivul Pată Albă. Am venit să vă întreb dacă ați observat ceva bizar în ultima vreme prin cartierul acesta.
 - Nu! Locuiesc aici de 9 luni și nimic bizar nu s-a întâmplat până acum. Alte întrebări mai aveți? Ați dori să rămâneți la un lapte cald?
 - Nu, mulțumesc, doamnă. Am multă treabă. Vă rog totuși ceva. Dacă cumva observați ceva ieșit din tipare, contactați poliția locală. Mulțumesc pentru timpul acordat. La revedere!
- Astfel, misiunea lui Pată Albă începe. Cu fiecare pisicuță pe care o întreabă, detectivul devine din ce în ce mai dezamăgit. Trec deja trei ore și nu află nimic. Dungi Maro l-a întrebare pe motan dacă găsisse ceva din 30 în 30 de minute. Răspunsul lui rămâne, totuși, același...

Nimic...

Astfel orele trec iar Pată Albă nu află nimic. Cum merge spre mașină de poliție a lui Dunji Maro, acesta decide să mai întrebe la o singură casă, unde nu întrebase până acum. Acesta bate o dată puternic, exact ca înainte, la ușă. Un pisicuț, care pare de exact 8 luni și care are blănița vârgată în nuanțe de portocaliu, iese în cadrul ușii. Când îl vede pe motan zâmbește larg, dințișorii lui de lapte ivindu-se, strălucind în lumina soarelui de la apus.

- Tu ești mărețul detectiv Pată Albă?! Woow! Eu sunt Peticel! Îmi pare bine de cunoștință! Ai venit ca să îmi ceri un interviu? spune entuziasmat puiul de pisică, strângându-i mâna detectivului.

- Oh. Uhm... Bună Peticel. Știi cumva unde sunt părinți tăi?

- Sunt la muncă. Se vor întoarce la 20:30!

- Am înțeles. Ai văzut cumva ceva ciudat în apropierea casei tale în ultima vreme?

- Hmm... În afară de casa bântuită de la capătul străzii Somonului, nu prea se întâmplă lucruri amuzante sau speciale. E foarte multă plictiseală.

- Casa bântuită? Ai fost pe acolo?

- Eu nu! Am auzit de la alte pisicuțe mai mari că acolo se ascund șobolani! Dar s-ar putea să mă fi păcălit.

- Șobolani? Wow. Mulțumesc mult, Peticel. Trebuie să plec chiar acum. Promit că după ce termin de rezolvat acest caz, te voi vizita! Stai înăuntru și închide ferestrele! Pa, pa!

Wow! Pată Albă are o pistă! Și una foarte bună! Motanul îl lasă pe copil singurel și aleargă două străzi, până când dă peste casa bântuită și părăsită de la finalul periferiilor. Detectivul își ia walkie-talkieul și surâde.

- Dunji Maro, adu un echipaj de poliție! Avem o pistă! Repede!

După asta, Pată Albă sparge ușa casei imense și intră. Miroase foarte urât acolo. Deodată se aud niște sunete. Motanul își scoate ghearele din lăbuțe și înaintează sus pe scări, în totală alertă, gata să sfâșie orice șobolan.

Cu cât se apropie mai mult, sunetele de molpăit și chițăit se întesesc. Pată Albă începe să mârâie, în orice moment fiind gata să atace. Când ajunge lângă camera de unde se aud sunetele, se ascunde după perete.

Deodată, sare în pragul ușii camerei și hâsâie feroce. Dar surpriza lui este alta. În aceea cameră sunt doar doi puiuți de pisică foarte murdari și speriați. O fetiță și un băiețel.

Fetița este cea mai speriată. Stă în spatele micului motan și scâncește. Are o bucată de carne de pui în botic. Este neagră cu pete albe și portocalii și are ochii de un oranj luminos. Este pe punctul de a izbucni în plâns.

Băiețelul este mai neînfricat și hâsâie înapoi la Pată Albă, chiar dacă nu a hâsâit corespunzător. Băiețelul se pufoșește, încercând să devină mai mare ca detectivul. El are blănița gri-deschis cu dunji gri-închis pe tot corpul.

Pată Albă este șocat. Nu știa că doi pisoiași trăiesc aici. Se pare că Peticel a greșit. Oștează adânc și își bagă ghearele înapoi în lăbuțe. Se lasă pe vine.

- Îmi pare rău că v-am speriat, pisoiașilor. Am crezut că erau niște răufăcători aici. Nu am vrut să vă fac rău.

O mică flacăra de speranță se aprinde în ochii fetiței, care face un pas înainte.

- Îi știți pe șobolani? Ei ne-au obligat să rămânem aici! Ne-au obligat să pretindem că am furat o statuie cu cămiță și câteva crochete! Dar noi nu am făcut nimic! Chiar suntem nevinovați! Au încercat să ne bată! Au zis că dacă nu facem ce zic ei ne duc la hingheri! Oh, vă rog frumos, ajutați-ne!

Pisoiașul începe apoi să plângă, cu mici sughituri. Pată Albă este șocat.

- Este... adevărat? întrebă el, uimit, uitându-se către băiețel, care acum nu mai este pufoș, doar speriat și trist.

- Da... Ei au furat mare parte din crochete și statuie. Nouă ne-au dat o mică parte din statuie iar ei au luat restul. Ne-au închis aici și ne-au spus să ne prefacem că mâncăm toate cele luate ca să nu fie prinși. Dar noi nu am vrut. Și... și îmi pare rău că am hâsăit la tine... mărturisește puiușul, luând-o în brațe pe pisicuța în trei culori.

- Sunteți orfani?

Motănelul dă din cap. Pată Albă este în șoc.

- Sunteți frați? Cum vă cheamă?

- Suntem frați dar nu avem nume. Avem amândoi 5 luni și 2 săptămâni. Vă rog nu ne răniți... Vom fi cuminți de acum înainte. Vă putem da înapoi tot ce avem doar... doar nu ne faceți rău.

- Nu o să vă rănesc... Nu v-aș răni niciodată... Eu sunt Pată Albă. Vă rog, aveți încredere în mine. Vă voi ajuta. Voi găsi acei șobolani nesuferiți și o să îi fac să plătească! Vă promit. Haideți cu mine. Am niște ciocolată caldă acasă și multe pături. Vreau doar să vă ajut. Vreți să mă urmați?

- Promiți...?

- Promit.

Pisicuța îl ia pe fratele ei de mână și după, cu cealaltă mână, îl ia și pe Pată Albă. Acest lucru îl înduioșează pe detectiv la culme și zâmbește senin. Ies încet afară din casă bântuită dar sunt întâmpinați de o surpriză.

- Mâinile sus șobolani! Poliția din Pisicești! Sunteți arestați! țipă Dunji Maro, ținând un pistol în sus, spre Pată Albă și cele două pisicuțe.

Atunci, fetița începe să plângă tare, speriată de zgomotul puternic al sirenelor, și îl ia pe Pată Albă în brațe, agățându-se de piciorul lui. Detectivul o ia pe micuța pisică în brațe și încearcă să o calmeze. Îl mângâie și pe băiețel pe cap.

- În repaus toată lumea! Sunt doar două pisicuțe! Nu sunt periculoase!

- Pată Albă?! Ce faci? Ce ai găsit?

- Îți explic pe drum prietene. Avem două pisicuțe foarte speriate aici pe care le voi lua la mine acasă pentru o vreme. Să securizați casa! Există multe indicii acolo! Este locul faptei! Haide acum. Le este frig. Mă duci până acasă, te rog?

- Awww ce drăguțe sunt! Sigur! Îmi pare rău că am urlat la voi dragilor. Am crezut că sunteți niște rozătoare.

- Este în regulă... Vreau acasă. Mi-e frig... spune fetița din brațele detectivului

- Acum mergem acasă, scumpo. Dunji Maro! Mișcă-ți coada aia mai repede!

- Acum! Acum!

Astfel, cele două pisicuțe își găsesc casa. După câteva luni, cei doi frați devin copilașii lui Pată Albă. Fetița are numele Pixie, iar băiețelul este strigat Norișor. Domnul primar îi mulțumește lui Pată Albă și lui Dunji Maro pentru efortul depus. Lui Pată Albă i-a dăruit o casă mare cât pentru puișorii lui, iar lui Dunji Maro i-a dat o gramadă de somon, la alegerea lui.

Norișor și Pixie vor învăța cum să se comporte și când vor împlini amândoi un an, vor merge la școală.

Momentan, sărbătoarea este salvată datorită poliției și detectivului! Yeeey!

Într-un final, Pată Albă spune:

- Te voi prinde odată șobolanule! Chiar dacă nu am câștigat lupta asta, voi veni mult mai pregătit următoarea bătălie!

Dragoste și ură

de Darius Marinescu

Frunzele copacilor foșneau ușor sub atingerea vântului de vară. Noaptea se anunța a fi fierbinte, așa cum fuseseră și ultimele. Mihai privi fugitiv ecranul telefonului pentru a mia oară în noaptea aceea – încă nimic. Cu un zâmbet obosit, aruncă telefonul pe pat și încercă să înțeleagă pasajul pe care îl recitea de o mie de ori din cartea ce o avea deschisă în mână. Dar literele păreau că dansează în fața lui, iar mintea lui se întorcea, vrând-nevrând, cu aproape un an în urmă, la momentul din tabăra de vară, atunci când pentru prima oară a descoperit-o cu adevărat pe Ea.

Și imaginea aceea cu ei, doi copii, cu capetele apropiate, ce-și șopteau nimicuri despre școală, și pletele ei aproape negre, ce mângâiau obrajii lui, și râsul ca un clinchet de clopoței în bătaia vântului, și ochii ce-i zâmbeau întruna, toate astea îi rămăseseră adânc întipărite în memorie.

Nu reușea să își scoată din minte nopțile geroase de iarnă, când găseau un motiv din orice să vorbească, să râdă. Și nu putea să își scoată din minte seara aceea când, într-un final, el își făcu curaj și îi spuse:

- Ana, crezi că ai putea vorbi cu mine 5 minute? Am să îți spun ceva și nu cred că aș putea să o fac prin mesaje.

- Desigur, în 30 de minute este ok?

Întipărit i-a rămas în memorie și ceea ce a urmat. Când el, cu vocea stinsă și tremurând de groază și de frică, se pregătea să rostescă primul „Te iubesc” din viața lui.

- Ana, nu știu dacă ți-ai dat seama că în ultimul timp noi ne-am apropiat foarte mult. Nu știu dacă ți-ai pus întrebarea „de ce?”, nu știu cum ai văzut tu lucrurile în ultima vreme și, de fapt, am senzația că nu știu nimic, am senzația că îmi vine să urlu, simt că mor atunci când nu văd ochii tăi, simt că mă pierd atunci când nu îți aud vocea, mă simt ca și cum aș fi la un capăt de drum peste care nu pot trece, am senzația că nimic din ceea ce există în jurul

nostru nu mai are sens dacă nu ești lângă mine. Taci? Spune-mi ceva.

- Ámmm... Nu știu să mă exprim... De fapt, cred că mi-e frică să spun ceva.

- Nu trebuie să spui nimic. Lasă-mă pe mine. Voi vorbi eu și pentru tine. Pentru mine este suficient că ești aici lângă mine.

-Te sună Dany. Eu... Mi-e prea frică să vorbesc.

Trrrrr, trrrrr! vibrează telefonul.

- Hei, frate!

- Salutare, Dana!

- Ana mi-a scris acum! YUHUUU! Doamne, ce bine vă stă împreună!

- Împreună? Stai! Ce spui acolo?

- Da, ea mi-a scris, crede că sunteți împreună. Nu știe cum să îți spună și îi e prea frică ca să verbalizeze asta.

- Frică? De ce? Când oare i-am dorit eu răul?

- Frate, nu e vorba de asta... Dar dacă vreodată îi vei face rău, voi veni după tine și îți voi scoate ochii cu un creion și te voi pune să ți-i mănânci.

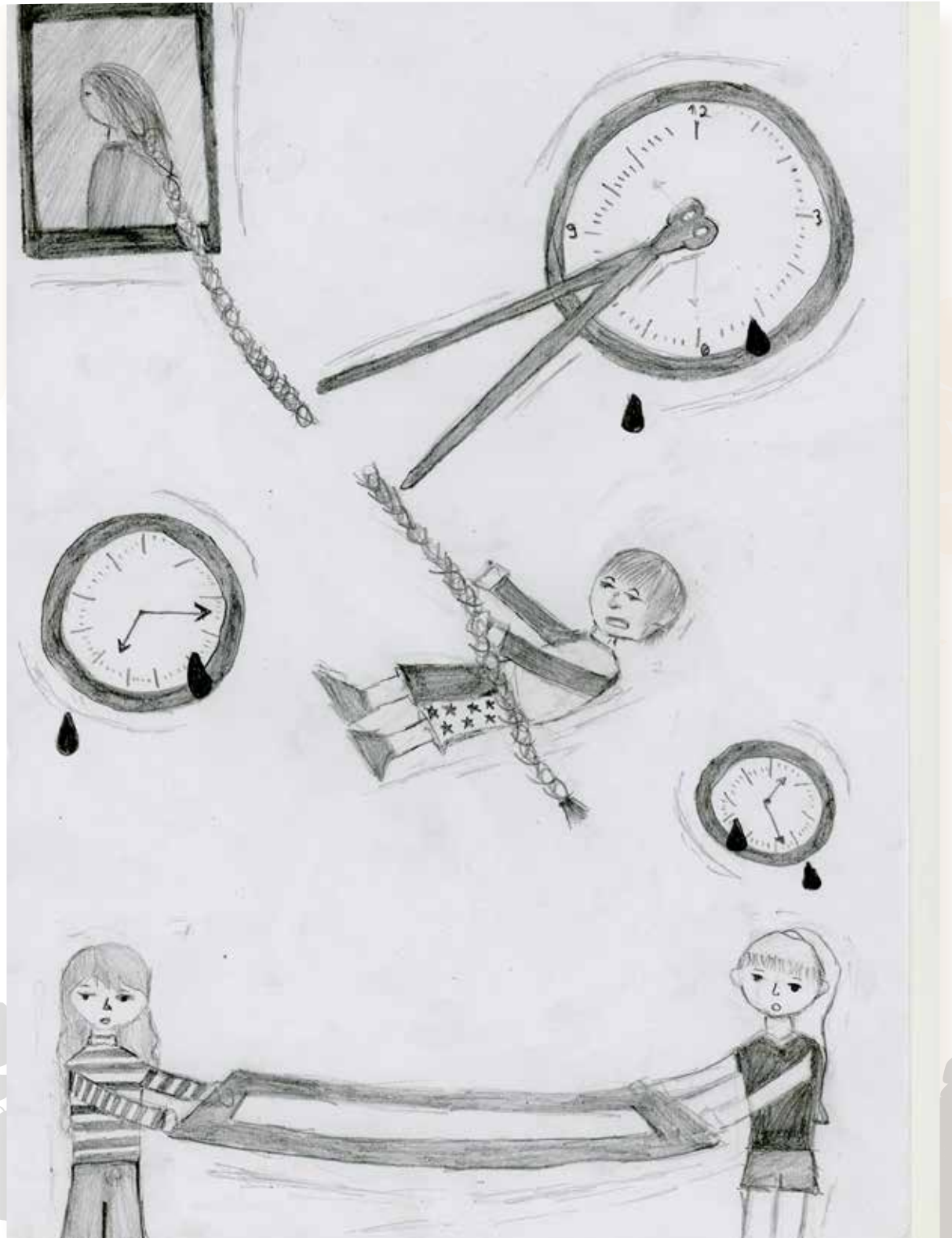
- Poți să o faci de acum, probabil nu aș simți nimic, niciodată nu am crezut că poate fi atât de dureros să iubești pe cineva.

- Stai, o adaug și pe Crina.

- Heiiii, lumeee! Ce-mi aud urechile?

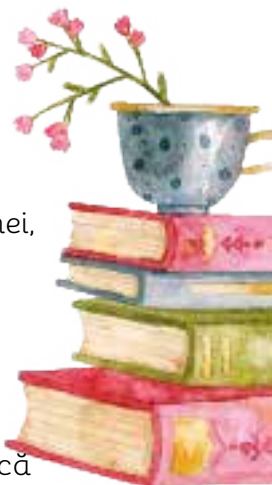
- Bună, Crina!

ilustrație de Ilinca Tomescu

- Măăă, să vă țină!!! Știi că noi ținem la voi foarte mult, dar dacă îi vei face rău Anei, după îți termina de mâncat ochii, voi... te voi... nu știu acum doar voi găsi o modalitate să te fac să suferi.

- Frate, spuse Dana, sun-o pe Ana! Face ca toți dracii, nu știe ce se întâmplă. Și se pare că îți simte lipsa, fratele! Ea crede că sunteți împreună. Sun-o, frate!

- O sun acum! Dar nu mi-a răspuns nimic.

- Nici nu e nevoie. Ne-a spus nouă. Sun-o și o să îți spună și ție!

Treptat, imaginile deveneau tot mai palide. Cu un zâmbet trist, Mihai mai aruncă o privire pe ecranul telefonului. Deja trecuseră aproape 12 ore de când nu-i răspunsese la mesajul său. Oare ce s-o fi întâmplat? Era bine? Era tristă? Se simțea rău, poate? Ce-o fi cu ea? Niciodată nu se mai întâmplase asta. Era atât de empatică și promptă încât, de multe ori, scriau amândoi aceleași lucruri în același timp. Treptat, ochii lui își continuă goana nebună prin cărți, pe pereți, prin funzele copacilor, la norii care păreau că se fugăresc pe cerul negru al nopții și, ușor-ușor, imagini noi prinseră contur în fața ochilor lui: băiatul blond și fata brună ce se plimbau agale pe aleile unui parc oarecare. Și râsul cristalin îi răsună în urechi, de parcă Ana ar fi fost acolo lângă el și parcă simțea freamătul mâinii ei micuțe atunci când alergau ținându-se de mână, și vocea ei de copil alintat, care îi atrăgea atenția atunci când el nu era prezent cu totul lângă ea. Și, ca într-un carusel, imagini ale locurilor unde se întâlneau, și parcă simțea tremuratură motoarelor de karting și vântul turbat în păr, atunci când goneau ca nebunii pe pistă, fericiți ca și când toată lumea era a lor. Și parcă simțea foșnetul valurilor izbindu-se de marginea corăbiei, atunci când, ținându-se de mână, admirau albastrul nesfârșit al Mării Mediterane, și gălăgia și freamătul tuturor locurilor prin care fuseseră vreodată.

Și totuși, încă niciun răspuns.

Brusc, alarma de notificare, îl scoase din reverie, își aruncă ochii și patru cuvinte îl arseră ca și cum cineva l-ar fi atins cu un fier roșu: „Hai să ne despărțim!”.

BOOOOM! Ca o lovitură din neant, neprevăzută, neimaginată.

Inițial, creierul refuză să creadă. Degetele tremurânde deschiseră aplicația totuși. Și ochii încețoșați citiră cuvintele venite de nicăieri. Secunde treceau de parcă erau ore și minutele erau zile, iar telefonul atârna greu în mână ca o cărămidă. Cumva, încordându-și parcă toți mușchii până când simți că tot corpul începu să îl doară, tastă simplu: „De ce? De ce? Cred că merit o explicație”. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat: „Meriți, dar eu fiind eu nu îți voi da niciuna”.

Secunde se făceau minute, minutele se făceau ore, iar el, în același loc, cu telefonul în mână, întreba în gol „de ce?... de ce?”.

Și nopți și zile se-nșirară, iar el avea aceeași întrebare în gând. Când, deodată, telefonul începu să îi sune. Erau Dana și Crina:

- Frateeee, îmi pare atât de răăăuuuu!! Nu fi trist frate! Nu meritai așa ceva. Crina, zi și tu ceva!

- Da frate, ridică-te! uită! fă ceva! nu sta așa!

- Știi, dar este așa de greu de făcut, mai ales când nu înțelegi de ce. Știți bine că am fost întotdeauna lângă ea, pentru ea, că m-am purtat cu ea așa cum aș fi vrut să se poarte cineva cu mine.

- Știm frate, uit-o! Poate că nu te merita. Știi că ți-am mai zis, de multe ori, dar tu „NU și NU, eu o știu mai bine decât voi”.

Gândul i se întunecase, iar zâmbetul îi pierise de mult, așadar nu putea nimeni să observe că Dana și Crina reușeau să îl liniștească măcar puțin. Deși, cu timpul, fața sa învăță să zâmbească, iar el mușcându-și buzele până la sânge vorbea în gol cu cei din jurul lui, dar mintea lui nu reuși niciodată să se liniștească, clocotind ca un vulcan sub presiune și căutând mereu și iar și iar răspunsul la întrebarea întipărită în creier: „de ce?...”

Și iar secunde se transformară în zile, iar el tot nemișcat, cu ochii băjbând în colțuri de tavane, se întreba: de ce?... de ce?...

ilustrație de Erika Maria Ionescu

Figura din umbră

de Alessia Ștefania Păunaș

Iar o văd, iar văd umbra înfricoșătoare ce apare la geamul meu de cinci săptămâni încoace. Mă uit să văd cât e ceasul, e două dimineța. Mă întorc pe cealaltă parte și încerc să adorm din nou. Nu pot, în schimb gândul îmi zboară la prima săptămână când am început să văd această figură misterioasă. Țin minte că am făcut mare tărațoi, însă nimeni nu mă credea, toata lumea îmi zicea că îmi joacă mintea feste și că pur și simplu sunt obosită și că trebuie să dorm. I-am ascultat până când figura deja își făcuse un obicei să mă viziteze de parcă eram amici buni. Nimeni nu voia să mă audă, așa că nici nu m-am mai obosit să îi zic cuiva, de atunci umbra a devenit o parte din viața mea și nu una prea plăcută.

În fiecare zi mă întrebam: ce vrea? cine este? ce caută? N-am avut niciodată curajul să mă apropiu de ea dar deja mă săturasem, toate nopțile nedormite, toate gândurile ciudate, toată confuzia asta și toată nebunia asta o să înceteze, mi-am spus.

Dimineața următoare am început să investighez istoria locuinței mele, deja știam că se vorbea despre casa asta că are o istorie întunecată și că o grămadă de lume a plecat din ea, însă mi se păreau doar aiureli, dar în situația în care mă aflam, nu prea mai știam ce să zic.

După multe ore de căutare, am aflat doar că aceasta a fost construită cu multe decenii în urmă și că existau câteva povești și legende despre ea, dar niciuna nu menționa o figură ciudată ce apărea seara. Cu toate acestea, nu m-am dat bătută.

În noaptea aceea m-am trezit ca de obicei, m-am uitat la ceas, era ora trei dimineața, am reușit să mă ridic din pat și și m-am apropiat foarte puțin de geam apoi m-am întors în pat, îmi era prea frică să mă apropiu mai mult.

În dimineața următoare știam că dacă vreau să se termine povestea asta trebuia să capăt curaj și să ajung la umbra misterioasă.

În fiecare seară făceam progrese, mi-a luat aproximativ o săptămână să ajung până în fața geamului. Acum venea partea în care trebuia să încerc să comunic cu umbra, partea cea mai înfricoșătoare...

Era ora două și jumătate, era seara în care aveam să comunic cu figura din umbră. M-am ridicat încet și cu pași mici, am ajuns în fața ferestrei mele, am observat lucruri noi la figura din umbră, lucruri pe care nu puteam să le observ din patul meu fiind destul de departe de geam, figura era înaltă și avea forma unui om dar asta deja știam, însă am observat că era formată din niște particule negre, negru cum n-am mai văzut, un negru de zici că se hrănea cu fericirea ta. Am deschis geamul și în fața mea aveam creatura care m-a bântuit timp de 5 săptămâni.

Cu vocea tremurând am întreat:

- Cine ești tu?
- Mă bucur că ți-ai făcut curaj să vorbești cu mine, îmi zice umbra, sunt unul din spiritele ce veghează asupra acestei case, am încercat să comunic cu fiecare persoană care s-a mutat în această casă, tu ești prima cu care am reușit.
- Ce vrei de la mine? am întreat încă înspăimantată.
- Vreau să mă ajuți.
- Cu ce aș putea să te ajut eu? întreb puțin amuzată de ideea asta.
- Casa aceasta a fost construită de un cuplu acum o sută de ani, ca să fu mai exact mâine se împlinesc cei o sută de ani, aceștia au avut un accident de mașină teribil și nu a supraviețuit nici unul. Familile acestora, în loc să se împrietenească și să fie una lângă cealaltă după acest groaznic accident, au început o rivalitate pentru cine v-a primi casa.
- Ce legătură are asta cu mine? l-am întrerupt eu confuză.

ilustrație de Ecaterina Măhora

- Te rog frumos să ascuți în continuare. Aceste familii erau importante pe vremea aceea, și rivalitatea aceasta a pus mulți oamenii în pericol, așa că s-a abătut un blestem asupra lor, timp de o sută de ani sufletele familiilor vor fi închise împreună în fântâna arteziană din grădina casei. Aici vine partea unde tu trebuie să mă ajuți. Vezi tu, acest blestem a dezechilibrat o balanță, una foarte importantă. Există o barieră între vii și morții, iar sufletele lor nu au ce căuta aici.

- Dar tu? Nici tu ar trebui să fi aici.

- Eu sunt un spirit, treaba mea e să veghez asupra casei, ceea ce se află în fântâna ta sunt doar niște suflete pierdute ce n-au ce căuta aici. Acum fi atentă, astăzi la ora 10 dimineața o să se oprească blestemul, în total sunt 11 suflete închise, odata ce se oprește blestemul o să fie libere. În fiecare seară timp de o sută de ani i-am ascultat cum se ceartă, am încercat să comunic cu ei, dar blestemul mă oprește să pot să fac așa ceva.

- Îmi pare rău, dar încă nu înțeleg ce ar trebui eu să fac.

- Dacă spiritele o să fie libere, fiecare familie din fântână o să se ducă la urmașii din ziua de astăzi a celeilalte familii pentru a le face rău în semn de răzbunare. Tu trebuie să oprești asta.

- Nu pot să opresc 11 suflete pierdute, am zis înspăimântată.

- Singură nu, nimeni nu poate, de aceea o să-ți dau ceva care o să te ajute.

Figura din umbră îmi dă o sferă, o sferă formată din particule albe.

- Odată ce blestemul se oprește, trebuie să le prinzi sufletele în această sferă, care îi va trimite unde le este locul.

- Atât? Nu e cam simplu?

- Nu chiar, sunt 11 suflete, fiecare va trebui absorbit și de fiecare dată când intră unul în sferă, vei simți că nu mai poți, de parcă ești secată de viață și vei vrea să îi dai drumul, dar orice ar fi, să nu faci asta. Este ora patru deocamdată, zice umbra.

M-am uitat în spate la ceasul de pe noptieră și am văzut că are dreptate.

- Peste șase ore sufletele vor fi eliberate, tot ce trebuie să faci e să stai în fața fântânii până toate sufletele sunt absorbite.

- Dacă mă vede cineva? întreb eu.

- Nimeni nu o să vadă sufletele în afară de cei care locuiesc pe această proprietate, adică familia ta, însă m-am asigurat că or să doarmă până la zece și jumătate. Acum eu trebuie să plec, ți-am zis tot ce trebuia să știi. Mult noroc!

Și umbra a dispărut, și am rămas singură cu sfera luminoasă iar în noaptea aceea am reușit să dorm încă patru ore.

La ora zece fără zece eram în fața fântânii, încă nu-mi venea să cred că erau 11 suflete închise în ea. Parcă 5 minute erau 50.

A venit momentul, ora zece fix, prima dată am auzit niște țipete, unele groaznice. Țineam sfera în mână și așteptam să vină sufletele.

La primul suflet, am simțit de parcă toată fercirea mea a fost extrasă din mine, după a venit al doilea, al treilea... Voiam să las sfera jos, să fug de ea, dar știam că nu pot să fac așa ceva. A venit al nouălea, după al zecelea și în sfârșit al unsprezecelea, în momentul în care a intrat și ultimul suflet în sferă aceasta s-a pârâmițat și într-o secundă a dispărut.

După întâmplarea asta, n-am mai fost deranjată de nicio umbră misterioasă sau de suflete pierdute.

De atunci n-am mai văzut figura din umbră, dar uneori, în mijlocul nopții, simt că sunt privită de o pereche de ochi din direcția geamului meu...

ilustrație de Ioana-Elisabeta Crețu

Iarna magică

de *Măria-Diana Bărbulescu*

Dacă ai întreba un om ce înseamnă cărțile pentru el, ai avea mari șanse să-ți spună că sunt doar un mod de a irosi hârtia. În schimb, dacă m-ai întreba pe mine, aș răspunde că sunt universuri noi, prin care pot avea parte de aventuri periculoase fără a mă răni, și mii de vieți captivante în care nu cred că m-aș plictisi vreodată. Gândurile ce se învâртеau prin capul meu au fost întrerupte de mama mea, care mă chema la cină. De când mă știu, familia mea a fost despărțită: tot ce știu despre fratele meu este că acesta a petrecut un an într-un liceu din Italia, iar de atunci își face studiile acolo; tata sta într-un alt oraș, fiind în permanență aproape de sediul companiei la care lucrează. Tot timpul am fost eu, mama și miile de personaje ce stau înghesuite pe rafturile bibliotecii. În timpul săptămânii, mama e foarte ocupată cu munca, așa că a trebuit să mă descurc singură: mă spălam, mă pieptănam, făceam curat, spălam geamurile, mai pe scurt făceam tot ce puteam să o ajut pe mama. Ea făcea curat în case și garaje pentru câțiva bani, cel puțin așa mi-a prezentat ea situația.

Cât mâncam cina pregătită de mama, sarmale cu mămăliță, mă gândeam la ziua următoare. Acesta avea să fie al optulea an în care îmi doream ca familia mea să fie împreună măcar de Crăciun. În fiecare an, am impresia că acest moment se apropie mai mult și mai mult, dar chiar dacă nu se întâmplă, încă sper. După terminarea cinei din Ajunul Crăciunului, am mers direct în camera mea, pentru a scrie două scrisori foarte importante: una pentru tata și una pentru fratele meu. Cât de frumos am putut, i-am rugat doar să se întoarcă acasă, să fim iar o familie ca pe vremea când eram mică. Apoi, cu voia mamei, am plecat să las scrisorile la un oficiu poștal, pentru a fi trimise familiei mele.

Așara ninge din ce în ce mai tare. Nu realizez că „furtuna” fulgilor sălbatici era așa de mare. În scurt timp, de abia vedeam pe unde pășesc. Mergeam pe drumul obișnuit, când, dintr-odată, mă lovesc de o cutie a oficiului poștal, așa că scot repede plicurile din buzunar

și mă ridic pe vârful degetelor pentru a vedea unde trebuie puse. Imediat după ce am aruncat plicurile în spațiul uriaș al cutiei, am văzut o luminiță printre sutele de scrisori aruncate acolo. Deși abia puteam sta pe vârful picioarelor, eram prea curioasă să văd ce se află în cutia de metal. Când tocmai voiam să renunț, din cauza poziției incomode, observ un mic omuleț, cu salopetă și căciuliță în clasicele culori ale Crăciunului. Realizez imediat că este vorba despre un mic elf. Când mica vietate m-a observat, și-a cerut scuze că m-a deranjat și mi-a spus că dorește să găsească un plic ce se îndreaptă spre țara unde era familia sa. I-am cerut iertare ca l-am întrerupt și am plecat spre casa mea. Atunci mi-am dat seama că unii sunt mult mai neajutorați decât mine. Eu o am pe mama, dar micul elf nu avea pe nimeni.

Prin omătul dansator ce se învâртеa pe lângă mine, mă miscam destul de greu. Dacă ar fi fost tata aici, sigur se punea împotriva fulgilor de nea pentru a mă apăra. Mașina mamei, parcată în fața casei, îmi oferă un călduros salut, iar eu, destul de somnoroasă după expediția la „Polul Nord”, deschid ușa casei și o închid cu rapiditate. Cu fața la ușă, simt cum două mâini îmi acoperă brusc ochii. Măsurându-le puțin, observ că acestea îmi acoperă aproape toată fața, ceea ce înseamnă că ale mamei nu pot fi. Așa că, fără să mai stau pe gânduri, îmi iau în brațe tatăl, de care mi-a fost foarte dor și sar apoi, cu bucurie, în spatele fratelui meu. De abia acum realizez că acest lucru nu ar fi fost posibil dacă nu puneam situația în care se afla elful pe primul loc, și nu o lăsam pe a mea deoparte.

ilustrație de Alexandros Nițu

ilustrație de Catrina Andronache

ilustrație de Justina Dumitru

Într-o seară ca oricare alta

de Erika-Maria Ionescu

Într-o seară ca oricare alta, m-am decis să fac o plimbare în vechiul meu cartier în care am stat cu părinții mei înainte să se stingă.

Mi-am luat paltonul de culoare neagră din cuier, fiind o seară răcoroasă de iarnă cu ninsori abundente.

Eu pășesc pe ușă, iar fulgii de nea îmi ating ușor paltonul călduros ce avea să-mi țină de cald pentru încă o iarnă.

Mergeam încet, ascultam muzică, fiind neatentă la orice se întâmpla în jurul meu când, deodată, mi s-a conturat o figură ce mi pare masculină, mă apropii și văd un băiat. Părul său era deschis la culoare, precum aurul fin. Ochii lui albaștri, strălucitori ca oceanele nocturne.

El era îmbrăcat într-o jachetă de piele neagră ce îi dădea un aer misterios și nonșalant, și stătea într-o poziție relaxată lângă streșina unei clădiri vechi. În mână ținea o țigară aprinsă, iar fumul se ridica încet încet la cer. În schimb, chipul lui avea o expresie serioasă combinată cu o doză de nostalgie, o nevoie de care era în căutare, pierdut între spațiu și fumul care se ridica în aer.

După ceva vreme, se pare că și el m-a observat și s-a gândit să-mi vorbească:

„Am observat că ești aici de ceva timp, cum te numești?”, spune el cu un zâmbet larg.

„Mă cheamă Iza, este adevărat că stau aici de ceva timp, mă gândeam la lucrurile care mă presează și am spus să fac o pauză în acest loc liniștit”, rostesc eu fără vlagă.

„Este de înțeles. Eu mă numesc Noris, îmi pare bine să te cunosc, ce te aduce pe aici într-o seară așa frumoasă?” spune el nedumerit.

Eu zic în timp ce mă așez pe scara de la bloc: „Îmi place timpul petrecut afară, mă face să mă simt liberă și să simt că mă relaxez, mereu când sunt afară am o senzație în suflet de pace și relaxare. Și tu, ce te aduce pe aici?”

Noris spune :

„De obicei aici vin să fumez uneori pentru a-mi relaxa mintea. Știu că nu este cel mai sănătos obicei, dar mă ajută să scap de stresul acumulat și de gândurile negative”.

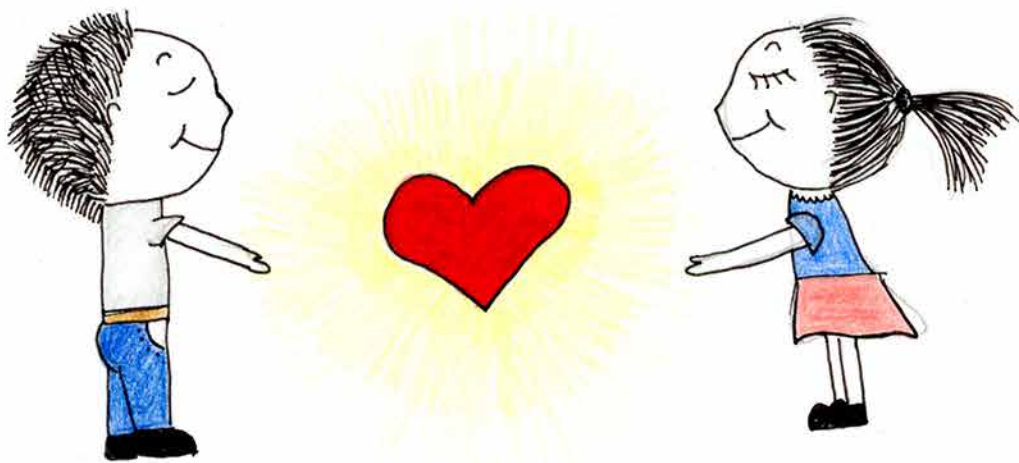
După un timp îndelungat de schimbat opinii și de cunoscut mai bine, m-am decis să merg acasă, deoarece se făcuse târziu, iar în liniștea adâncă a întunericului, cerul nopții mi se deschidea în fața ochiilor ca o pânză nesfârșită, stelele luminau iar greierii cântau, mă simțeam liberă... eu cu mine și natura.

Știind că mâine am liceu, m-am dus la somn de cum am ajuns acasă. Ei bine, asta este prima zi de liceu și nu-mi vine să cred că am ajuns până aici!

Cum am ajuns la liceu, am făcut cunoștință cu noii colegi, am salutat noii profesori iar după ore, mergând spre o cafenea, din întâmplare îl văd pe Noris.

Cum l-am văzut, am simțit că-mi iau obrajii foc, nu puteam să mă uit în altă parte decât la el, creierul îmi era gol, tot ce simțeam erau fluturi în stomac și nu pot să fac nimic în privința asta, este clar. Sunt îndrăgostită!

ilustrație de Ștefania Maria Lică

Jurnalul

de Olivia Cristescu

8 septembrie

Dragă jurnalule, astăzi am avut ocazia să mă opresc la anticariatul de la Unirii, unde lucrează mama unei colege din gimnazială. Pasiunea mea pentru vechituri nu s-a stins încă, după cum bine știi, așa că am fost plăcut surprinsă să găsesc o oglindă de buzunar și o vază tare interesantă! Făcută din porțelan. După spusele doamnei Natalia, vaza este din anii 1800, explicând oarecum faptul că în interior se poate observa un mic text... O să îl deslușesc când voi ajunge acasă.

Mă mir că nu am picat lată în momentul în care am intrat în apartament... oricum, am curățat vaza. Pe aceasta scria o propoziție destul de simplă: Florile te vor ghida. Mă așteptam la ceva mai înspăimântător.

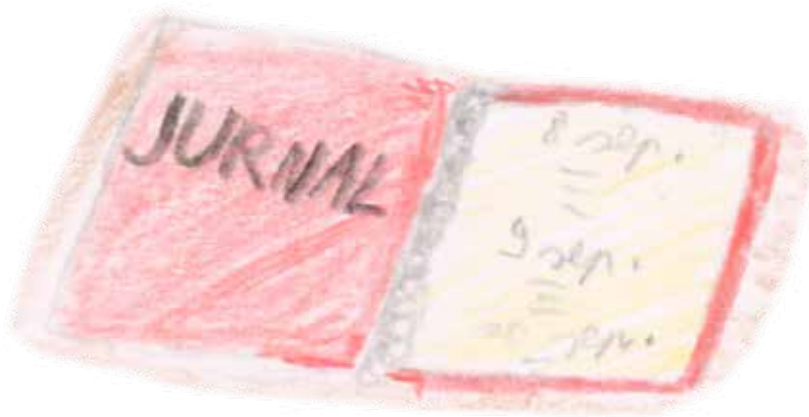
9 septembrie

Dragă jurnalule, o floare și-a făcut apariția în vaza mea. O narcisă, ca să fiu mai exactă. Nici nu știu dacă să sun la poliție sau să mă mut din casa aceasta care, aparent, s-a decis să fie gazdă și la ceva spirit. Știam eu că trebuia să o ascult pe mama în momentul în care mi-a spus să chem un preot să-mi sfințească apartamentul...

Floarea stă atât de mândră și este atât de pregnant colorată încât îmi este greu să îmi iau privirea de la ea. Este... prea perfectă, aproape artificială. Totuși, trebuie să îmi continui ziua, nu îmi mai permit să pierd timp. Până la urmă este, într-un fel, un cadou. Problema este că nu știu de la cine, sau de la ce.

Am ajuns acasă. Ziua mea a fost surprinzător de liniștitoare! Noua colegă de la serviciu este nemaipomenit de sinceră și prietenoasă, vorbind cu ea am avut posibilitatea de a uita de întâmplările de azi-dimineață. Oricum, voi încerca să îmi fac măcar o mică idee despre ce se întâmplă.

Mi-am pus 2 întrebări: De ce o narcisă? Și, cel mai important, are vreo semnificație reală inscripția de pe vază? După un timp, am ajuns la o concluzie: Simbolismul florii mi-ar putea dicta ziua. Am decis să îmi testez teoria și să mă documentez de pe cea mai de încredere sursă, internetul. Am citit că narcisele simbolizează prietenia și respectul, ceea ce ar explica nou-șfonda mea amicitie.

ilustrație de Iris Maria Chiru

Luna

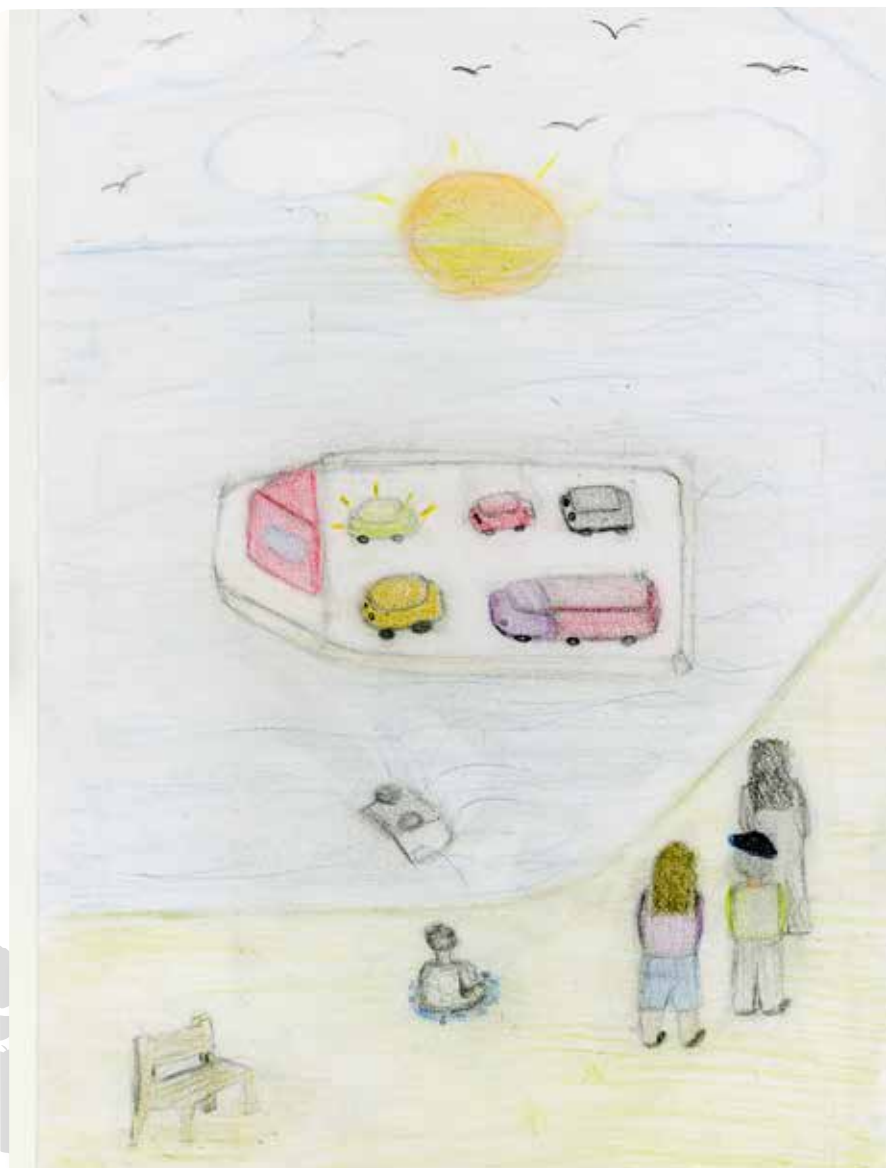
de Larina Marina Beatrice

Luna este o parte importantă a nopții, este cea dătătoare de lumină când întunericul vine alături de stelele cele strălucitoare.

Mereu când mă uit la ea îmi dă o stare de liniște și pace interioară, mă face să mă simt în siguranță.

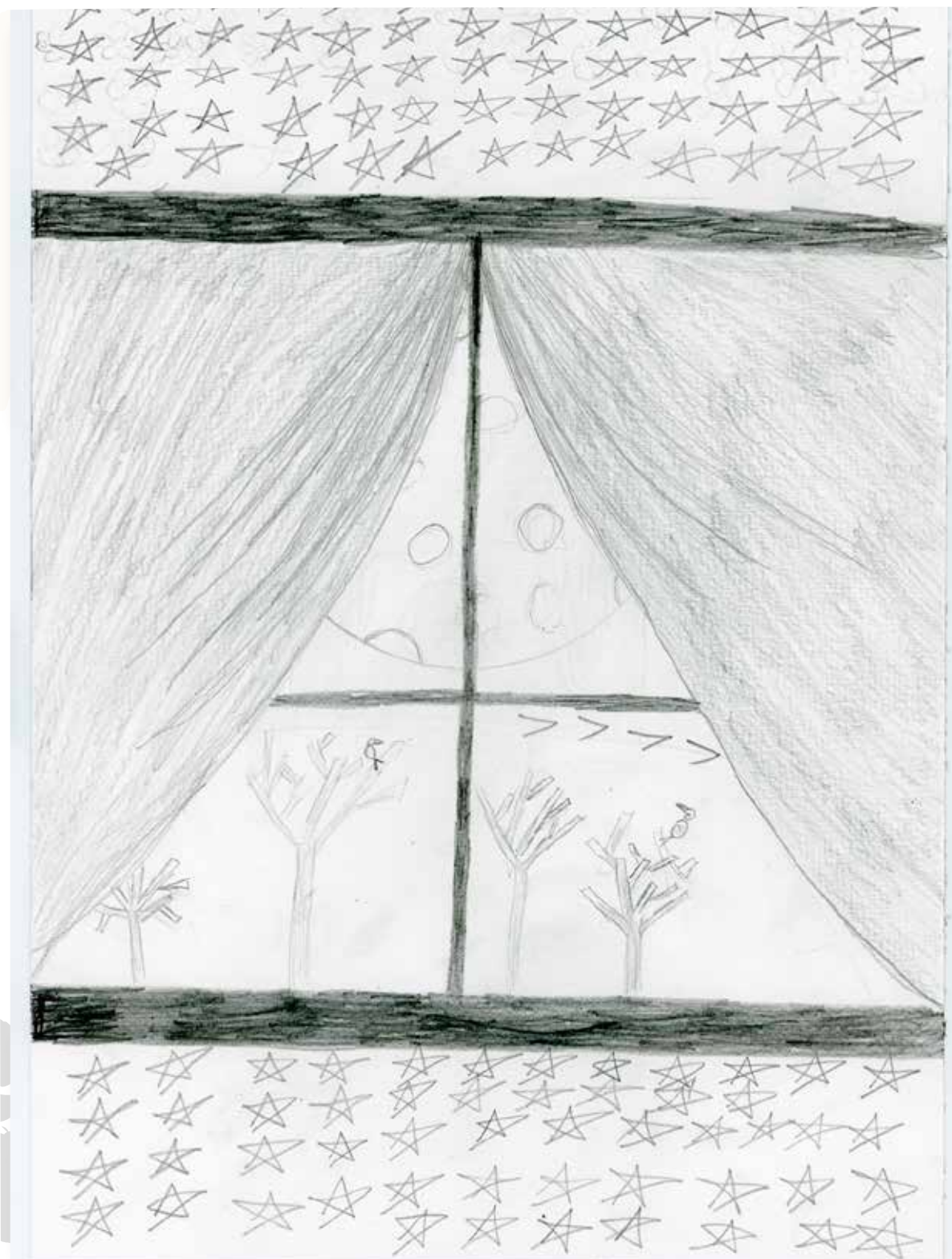
Deși aceasta este un corp ceresc, pentru mine înseamnă mai mult de-atât. Îmi amintesc când eram mai mică, obișnuiam să stau trează în pat și, pur și simplu, să mă uit la ea. Nu conta cât de stresată sau tristă eram, atâta timp cât mă uitam la lună parcă eram doar eu și cu ea, îmi alunga toată starea de rău.

De aceea, în zilele în care nu mă simt bine sau sunt tristă, îmi place să port un lăncișor cu o semilună, primit drept cadou de la mama.

ilustrație de Yasemin Nicoleta Demior

ilustrație de Maya Andreea Dobre

Magia nespusă a toamnei

de Sara Ecaterina Tiplea

A fost acum mult timp în urmă, când elfi și zânele trăiau împreună ca o familie. Își împărțeau treburile. Zânele se ocupau cu partea artistică, iar elfii se ocupau cu animalele și construiau mici odăi înverzite.

Însă toate ființele contribuiau la schimbarea vremii și a anotimpurilor.

Se așezau toți într-un fel asemănător cu hora din zilele noastre, aruncau cu praful de zâne și cântau o melodie asurzitoare, conform tradiției lor.

Ei erau o familie foarte puternică și petreceau tot timpul împreună. Totul era bine, trăiau în pace, până când... s-a creat un conflict între elfi și zâne, iar din acel moment, totul s-a schimbat..

S-a creat un câmp de forță care le-a scurs magia încetul cu încetul, până când în ei nu a mai rămas niciun strop de magie.

Ploaia a venit ca o vijelie necontrolabilă, cu o mare viteză, întruchipându-se într-o zână de ploaie cu părul lung. S-a așezat lângă un copil speriat, care stătea plângând la geam de frică și de teamă.

Atunci, sub formă de dar, i-a lăsat un mic strop de magie în sufletul său.

...Uneori când plouă, mă duc în pădure și ciulesc urechile la cântecul vesel al stropilor de ploaie, știind că acesta nu este sfârșitul...

...toamna anului 2023

ilustrație de Sonia Gurin

ilustrație de Sonia Gurin

Mâine va fi fost

de Teodora Georgescu

ilustrație de Eliza Maria Zorcă

31 mai 2008

*Let me photograph you in this light
In case it is the last time
That we might be exactly like we were
Before we realized
We were sad of getting old
It made us restless
You look like a movie, you sound like a song*

Asta se auzea în surdină în cafeneaua mică, dar primitoare, „Prosopagnozia”, de pe Strada Amintirii, din Cluj, într-o dimineața ușor mohorâtă. *Prosopagnozia? Ce e aia? Stai să caut....Da' tu de ce nu cauți? Da, da, tu, care crezi că te iau la mișto, cu tine vorbesc. Caută pe net că mie mi-e lene să-ți explic, eu doar îți spun povestea. Mă rog, continuând cadrul.*

Cafea. Miroase incredibil din cafenea. Totul e sublim. De la boabele de cafea mai tare, care te trezește când ești adormit, la cele mai aromate, care au o savoare inconfundabilă, ca o stare de euforie. Spumă de lapte care pare să formeze o figură de zici că-ți zâmbeste. Inimioarele și lebedele făcute de barista-ul priceput, despre care nu înțelege nimeni cum poate să aibă o stare așa bună de dimineață.

- Un iced latte mare cu lapte de migdale, te rog!

Se aud două voci în exact același moment și în perfectă armonie, de parcă ar fi un arpeggiu de pian. Vocea catifelată, feminină, aparține unui chip blând, ușor pistriuat, cu păr șaten, buclat și ochi verzi, minionă, fire artistică, îmbrăcată complet inadecvat pentru această perioadă a lunii... palton și bocanci. E drept, mai joacă feste și vremea asta. Fata pare că fără cafea nu poate lupta împotriva dimineții (*Mai știm oameni de genu'*). Vocea masculină, groasă, sigur e a unui fumător.

Unuia care zici că fumează cafeaua și bea țigara. Blond-ca-mierea, ochi albaștri, mediu ca înălțime, cu o mică barbă în care mereu îi rămâne spuma de lapte.

Îmbrăcat într-un hanorac ponosit, bluși simpli și teniși (*Ca orice om normal dimineata*). Muzician, se vede pe el, are tricou cu Cream..., cam doar muzicienii ascultă o trupă de genu' și un lanț la gât în formă de pană de chitară.

Revenind, nici unul dintre cei doi nu bagă de seamă coincidența. Amândoi sunt prea fixați pe treburile lui. Și pleacă la drum.

Cafea. Local. Trecători.

1 iunie 2008

Cafea.

- Un cappuccino, te rog!

Intră în grabă băiatul blond, de data asta purtând un tricou cu Dire Straits.

- Dă-mi repede, te rog, un espresso scurt, că o să pierd trenul. Vânzătorul îi face semn băiatului că s-a băgat în fața. Fata dă din cap aprobator ca să-l lase în fața și se trage ușor mai în spate, așteptându-și rându.

- Mersi!

Fata zâmbeste în colțul gurii.

Băiatul își ia cafeaua și merge spre ușă. Înainte să iasă, se întoarce și îi întinde mâna hotărât.

- Eu sunt Vlad. Îmi pare bine.

- Amelie, adică Amy. Băiatul schițează un surâs.

- Ca Amy Winehouse, nu?

- *Walk of life*.

Ridică umerii cu un zâmbet larg.

Băiatul ridică sprânceana stângă de parcă ar fi trasată cu creionul. Nu și-a fumtat cafeaua încă. E confuz de gluma făcută de Amy.

- Dire Straits...

Arată spre tricoul lui. Băiatul exclamă surprins. Râde și se uită puțin la ea.

- Mi-ar plăcea să continuăm discuția asta, dar am un tren de prins. Salut! Vlad începe să alerge și se pierde-n zăre, iar Amy merge să își achite cafeaua. Aparent, Vlad deja o plătitese pentru ea, ca mulțumire pentru gestul făcut în graba dimineții lui.

După ce își ia cafeaua, Amy se îndreaptă spre gară, unde și ea trebuia să ajungă să -și recupereze sora, care urma să vină de la facultate.

Serendipitatea își spune numele și face ca Amy și Vlad să se întâlnească fix pe peron, unde Amy aștepta, iar Vlad era în tren. Un contact vizual adânc se produce între ochii celor doi, care își zâmbesc stângaci. Niciunul nu rupe lanțul privirii, se sorb, se caută din ochi. Legătura se destramă abia când trenul începe să se miște pentru a pleca.

Cafea. Gară. Străini.

1 iunie 2008

Cafea. E deja luată și băută de mult. Parcă ar mai merge una. Sau două.

Ora 12 și 55 de minute. La ora 13 fix, Amy așteaptă să fie interviuată pentru un nou job la o casă de management artistic. Ticăitul ceasului uriaș din sala de așteptare pare să sune din ce în ce mai tare, și e genul de sunet ca de orgă, apăsător, stresant, crunt. Din biroul principal, iese Vlad. Se holbează unul la altul cu niște figuri difuze, dar nu încrâncenați. Din birou se aude o voce obosită:

- Gloria, poți să o chemi pe domnișoara Amelie acum. Și ia-i contactul domnului Vlad înainte să plece.

Cafea. Interviu. Concurenți.

2 iunie 2008

Cafea. Se așteaptă.

- Irish pentru Vlad? Amy exclamă surprisă:
- Nu e devreme pentru whiskey?
- Abia îl simți. Nu e mult. Doar un iz de aromă.

Vlad cere un irish și pentru Amy.

- Uite aici, Amy! Spune barista-ul zâmbitor.
- Fata gustă din cafea mergând spre o masă:

- Wow, chiar e bună, ai avut dreptate!
- Stai să vezi când e whiskey-ul sec.

Amy râde. Amândoi se uită pe geam. În reflecție se văd stând la masă.

- Îmi place tricoul.

Vlad se uită în jos.

- Ah, ăsta? Da...e tare. Îmi place să le colecționez. Am vreo 30 cred.
- Serios? Wow, ești mare iubitor de muzică atunci.
- Sunt muzician... mă rog, nu mă cunoaște nimeni, dar da, fac muzică pe cât pot.
- Acum te cunosc eu. Mi-ar plăcea să aud ceva compus de tine. Știi, când cunoști o persoană, e ca muzica, ce ne atrage la ei este melodia și cu cât învățăm cine sunt, le învățăm versurile.
- Sigur ai repetat asta cândva.
- N-am avut cui să i-o zic fără să sun patetică. Nu mulți înțeleg.
- Și cei care cred că înțeleg, nu înțeleg nimic, de fapt.

Ore în șir și-au petrecut în cafeneaua datorită căreia s-au cunoscut, vorbind despre tot ce se putea. Se vedea că se completau reciproc, ca două piese de puzzle care știi că se potrivesc imediat ce le vezi împreună și nu trebuie schimbat nimic. Parcă trecuse o viață întreagă de când vorbeau și tot nu se pierdeau din priviri și nici din vorbe. Era clar că se simțeau în largul lor unul cu celălalt, deși nu se știau de multă vreme. A venit timpul ca localul să se închidă. Personalul i-ar mai fi lăsat să stea, dar deja se făcuse târziu. Trebuiau să plece, dar cei doi tineri nu și-au luat la revedere, ci au continuat să se plimbe prin oraș. Până la pod. Amy și-a dat seama că trebuie să plece, deși nu își dorea.

- A fost minunată ziua asta. Am senzația acum că te cunosc de o viață.

- E reciproc. Nici nu am simțit când a trecut timpul.

Se așterne un moment de liniște în care parcă îngheață totul.

Înainte să se despartă, cei doi se apropie și se îmbrățișează de parcă nu s-ar mai vedea niciodată. Desprinzându-se, ea înroșește, iar el îi plantează un sărut. Un sărut intens, de parcă totul ar lua foc, deși se află pe un pod și apa pare să zguduie podul prin niște valuri neliniștite. Inimile le bat în sincron. Acuma au câte două inimi fiecare. Mâinile li se încleștează și nu se pot dezlipi. Nimic nu îi poate opri. Sunt ei împotriva lumii.

- Niciodată nu am mai făcut asta din prima.

- Îmi pare rău

- Nu, e ok, am crezut că va fi ciudat, dar totul e foarte...

- Natural.

- Exact. Totul are sens.

Cei doi își iau rămas-bun.

Învăluți în mister, nu își dau seama că au plecat știind totul unul despre altul, mai puțin unde să se găsească. Și mâine e o zi și se pot căuta.

Cafea. Pod. Îndrăgostiți.

3 iunie 2008

Cafea. Pe drumul spre ea. Se întâlnesc pe stradă. Schițează amândoi zâmbete șterse. Se uită unul la altul. Pleacă în direcții opuse. De ce?

S-au cunoscut datorită „Prosopagnoziei”, s-au și sfârșit din cauza ei, și ori de câte ori se vor cunoaște, se vor sfârși. Mâine va fi fost.

It was just like a movie, it was just like a song.

O poveste de "dragoste"

de Andra Cristinici

Prima oară ne-am întâlnit într-o excursie de două zile cu școala. Era toamnă, eu eram clasa a 5-a, iar el a 7-a. În prima seară am dansat împreună pe mai multe melodii. Îmi aduc aminte și acum de primele cuvinte pe care le-a spus, cum m-a invitat la dans și cu ce era îmbrăcat în acea zi. Am dansat doar cu el toată seara, până la 3 dimineața. Începuseră colegele să mă întrebe dacă îl plac, dar le-am spus că li se pare, iar a doua zi m-am trezit că mă rugam de cea mai bună prietenă a mea, Maia, să ne așezăm la masă cu el. Eram singurele două fete mai mici, care stăteau la masă cu băieții de a 7-a.

Nici nu mi-am dat seama când am început să mă uit după el... Toată excursia am fost atentă doar la ce face, la ce spune și la persoanele cu care vorbea. Am ținut minte și câteva glume pe care le-a spus, la care am râs, deși unele nu erau așa amuzante.

Câteva luni mai târziu, l-am văzut la școală, în curte, jucând fotbal singur și m-am dus să vorbesc cu el. O dată m-am întâlnit cu el pe la mine pe la bloc, unde m-a întrebat ceva, iar eu m-am făcut complet de râs, spunând niște bazaconii. Altă dată, mi-a spus „Bună” când eram pe hol, iar eu am zâmbit trei zile pentru asta.

După aceea, a ajuns la liceu și de atunci nu am mai știut nimic de el. Am crezut că nu-mi mai place de el, că a fost doar o fază a vieții care a trecut. Până când, într-o seară în clasa a 8-a, când mă întorceam din altă excursie, l-am văzut din nou, în parcare la mall, unde mă duceam cu o prietenă. Aveam pulsul 160 și nu am mai mâncat nimic în acea zi. Dacă nu îl vedeam, totul era normal, dar de fiecare dată când apărea în viața mea, dădea totul peste cap.

Uneori nu înțeleg cum poate cineva să aibă un astfel de efect asupra vieții mele și să mă facă să nu mai pot fi eu însămi în preajma lui... Să mă schimbe complet.

Maia a fost singura care a știut de la început că îmi place de el. Ei i-am spus de fiecare dată când l-am văzut, în detaliu, iar ea mă suna mereu când afla ceva despre el sau îl vedea. Într-o zi, m-a sunat și mi-a spus că a fost la o petrecere, unde a cunoscut-o pe sora lui, Roxana, de la care a aflat mai multe despre el. Eu nici nu știam că el are o soră. După aceea, ne-am întâlnit, iar Maia m-a dus la blocul în care stă el și mi-a spus și la ce etaj stă. Păcat că nu știa și apartamentul...

Maia mi-a spus mereu că exagerez în legătură cu el și de fiecare dată când îi spuneam că l-am văzut undeva, ea zicea că mi se pare și că îl văd peste tot: „Nu are cum să fie cu vecinul tău, la tine la bloc... ce să caute el acolo?... Andra, eu înțeleg că îți place de el, dar nici chiar așa”.

Luni mai târziu, l-am văzut la un eveniment al școlii, unde veneau și foștii elevi. Era înainte de Crăciun, toată lumea cânta colinde, se aprindeau luminițele, copiii și profesorii se distrau. Doar eu stăteam pe margine și mă holbam la el, pierdută în gândurile mele.

I-am dat mesaj de Crăciun, „Crăciun fericit!”, dar m-a blocat pentru că nu știa cine sunt.

Deși am cunoscut mulți băieți amuzanți, de treabă și care arată mult mai bine decât el, tot de el îmi place și tot la el mă gândesc. Niciunul dintre ceilalți băieți pe care îi știu nu mă fac să mă simt cum mă face el.

Am trecut de multe ori pe la el pe la bloc, în speranța că poate l-aș vedea, iar ultima oară s-a întâmplat săptămâna trecută.

Mă întorceam de la liceu, seara pe la 9 și ceva, iar el era la blocul meu, singur și se juca pe telefon. M-am dus acasă, mi-am lăsat lucrurile și m-am întors cu mari emoții pentru a-i spune că îl plac. Dar nu mai era acolo. Am plecat la locul de joacă de lângă bloc și peste jumătate de oră a trecut pe lângă mine cu alți doi băieți și s-a dus la magazin. Parcul s-a închis, iar eu nu am vrut să merg acasă așa că am sunat-o pe Maia și am trecut din nou pe la blocul lui. M-am oprit la Profi-ul din blocul său, ca să-mi iau ceva. M-am uitat puțin după el pe acolo și m-am întors la blocul meu. În tot acest timp am vorbit cu Maia la telefon.

Urma să intru în scară, când a venit iar pe la blocul meu cu cei doi băieți. Au stat puțin pe afară, iar mai târziu, unul din ei a intrat în bloc, iar altul a plecat și FIX EL a rămas afară, singur. Am zis că acesta este semnul, m-am prefăcut că merg la magazin și am zis că dacă el este încă acolo când mă întorc, îi zic. Dar bineînțeles că nu a mai fost. Așa că m-am întors înapoi acasă la 11:30.

Deși anul acesta nu l-am văzut prea mult, mă tot gândesc la el, mai ales că în ultimele zile îl văd din ce în ce mai des, dar din păcate el nu mă vede pe mine.

ilustrație de Gabriela-Teodora Tăbarcea

O seara de 31 octombrie

de Ania Olga Ciuluvică

Era o seară liniștită de Halloween, mai precis data de 31 octombrie. Pe cer era lună plină și nu era nimeni pe străzile din cartierul meu, când numai eu, împreună cu prietenii mei, am decis să ne ducem să ne plimbăm în costumele înspăimântătoare pe care ni le pregătiserăm. Era atmosfera perfectă pentru această sărbătoare.

Când ne plimbam noi veseli pe stradă, observam o casă părăsită și de curiozitate decidem să intrăm. Am încercat să aprindem lumina, dar am observat că nu mai era niciun bec funcțional în casă. Aceasta părea să fie destul de veche, în ea se găseau resturi de mobilier stricat și prăfuit, hârtii rupte și arse, perdele căzute, iar pe jos se vedeau urme de șobolani, pe semne că nu mai fusese nimeni demult pe acolo.

Cât exploram noi casa, am găsit niște poze vechi de-ale unei familii care probabil locuise acolo cu mult timp în urmă. În fotografii se aflau trei băieți cu părinții lor, iar pe spatele fotografiilor alb-negru erau scriși anii: 1915, 1916 și 1917. La parter, era un frigider cu resturi de mâncare veche, mucegăită, și urme de sânge uscat de la carnea care fusese depozitată acolo. La etaj, se afla o bibliotecă veche cu multe cărți prăfuite. În pod am găsit o sumedenie de cutii de carton cu diverse obiecte, în special jucării, dar și piese de mobilier, statui de grădină, haine, pahare și multe ziare. Dacă te uitai în sus, prin acoperișul stricat, puteai vedea lumina lunii. Am coborat și la subsol unde erau depozitate borcane vechi cu murături, pâine – care era în mare parte mâncată de șobolani –, dar și borcane cu ceea ce părea a fi post dulceță sau gem. În curte, crescuseră buruienile, iar copacii neîngrijiți erau plini de fructe uscate direct pe crengi... Unde, în spate, era, de asemenea, un balansoar ruginit.

După câteva ore, auzim ceva straniu căzând în casă și un urlet. Până să ne dam seama, era o fantomă care alerga după noi. Am fugit spre casele noastre îngroziți. Când am ajuns cu toții la casele noastre ne-am informat despre acea clădire. Aparent, aceasta fusese casa unei familii bogate care trăise acolo timp de 20 de ani, începând cu 1898. În 1918, în casa familiei a avut loc un incendiu puternic în care au murit toți cei trei copii ai familiei. După acest tragic accident, familia nu a mai avut bani să repare casa, așa că s-au mutat, iar aceasta a fost scoasă la vânzare, deși nu a cumpărat-o nimeni nici până în ziua de azi.

De atunci, mulți oameni care au vizitat casa pentru a o cumpăra au povestit că au văzut trei fantome mici care păreau să îi bântuie și să îi urmărească la fiecare pas în acea locuință. După aceste întâmplări, eu și prietenii mei nu am mai trecut niciodată pe acolo, deși știm că am avea încă multe lucruri înspăimântătoare de descoperit.

ilustrație de David Andrei Surdu

Portalul zero

de Claudia Florentina Dan

V-ați întrebat vreodată ce este de fapt zero? Ce reprezintă zero? Care este motivul existenței acestui lucru?

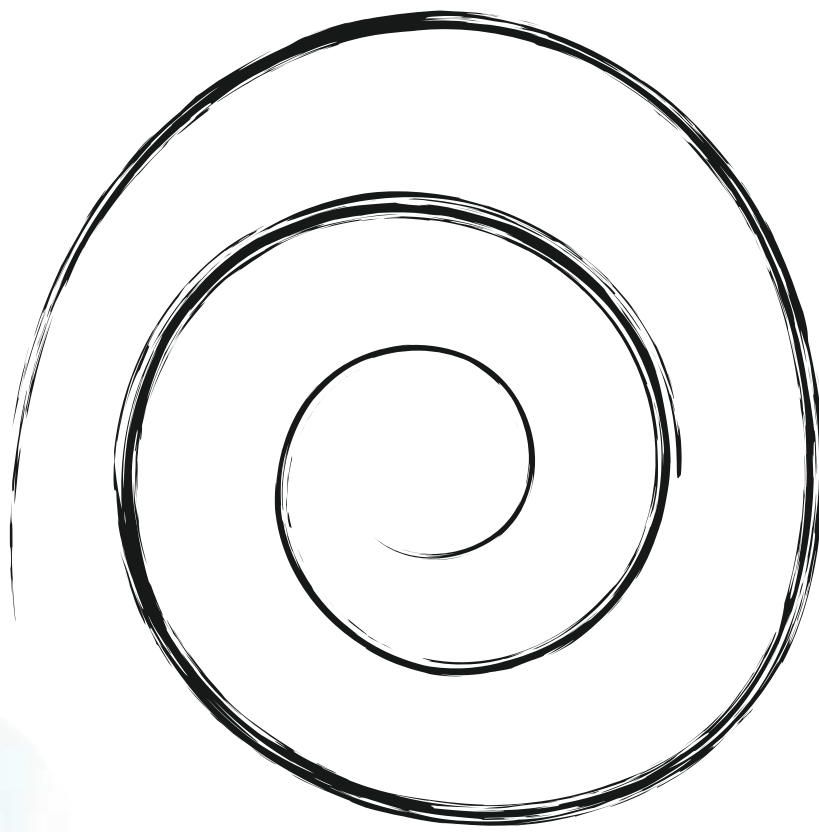
Ei bine, toate întrebările și semnele de întrebare sunt valide pentru că zero este ceva și în același timp nu este. De exemplu, dacă adunăm un număr negativ cu unul pozitiv obținem zero, dar nu poți împărți zero la un număr pentru că nu are sens. S-ar putea ca zero să existe și să nu existe, în același timp.

Dar nimeni nu a pus până acum problema așa: dacă zero este de fapt portalul dintre numerele negative și cele pozitive? Această afirmație parcă îmi dă de gândit, faptul că zero ar putea să despartă două lumi diferite.

Poate cândva, numerele pozitive și cele negative trăiau în aceeași lume. Dacă a fost așa, ce le-a făcut să-și dorească să nu mai conviețuiască împreună? Care este motivul din spatele portalului creat? După părerea mea, numerele negative și cele pozitive erau așa de diferite încât, în cele din urmă, nu au mai putut să trăiască după aceleași criterii. Așa au căzut la comun de acord că este mai bine pentru acestea să nu stea împreună.

Pentru a face portalul, era nevoie de două numere care să se sacrifice, mai exact două identice, doar că una era pozitivă, iar cealaltă negativă. Nu știu să vă spun cine s-a oferit, dar cert este că sacrificiile au avut loc. Și așa a luat naștere portalul dintre numerele negative și cele pozitive, zero.

În cele din urmă, zero chiar înseamnă ceva și există, având și o mică povestioară despre cum a apărut.

Asociația pentru creativitate

Proletarii zburători

de Raoul Boernașu

Ai ascultat vreodată picăturile de ploaie atunci când coboară încet, din adâncul norilor, pe un drum de piatră cubică? Sunetul e diferit, e mult mai deschis și are un ecou aparte. Apa ricoșează din pietre și formează mici râuri geometrice în spațiile dintre ele, râuri cu care se luptă doar furnicile.

Petru stătea întins pe canapeaua troscăită din piele maro. Avea ochii închiși și fereastra din lemn stratificat era deschisă. Asculta ploaia torențială de mai care cotropea mica populație a Străzii Franceze din vechiul centru bucureștean. Se simțea norocos. Era convins că se află printre puținii oameni care descoperiseră acest sunet cu o rezonanță unică. Încă nu întâlnise pe cineva care să asculte atât de atent sunetul ploii încât să deprindă o astfel de abilitate. Toată lumea era oricum mult prea ocupată să vadă, nimeni nu se mai obosea să asculte. Ochiul domina toate celelalte simțuri și oamenii îl hrăneau permanent, având grijă să îl păstreze satisfăcut. În zadar însă, nimeni nu poate satisface ochiul. Petru era sătul de ochi, văzuse prea multe și avea momente în care prefera doar să asculte. Știa că uneori ochii te pot minți și adevărul trebuie măsurat și prin celelalte simțuri. Era un individ așezat și căuta să echilibreze balanța vieții. Balanță care, părea să se tot încline spre o direcție mult prea conceptuală. Ochiul sunt cei mai intelectuali dintre organele de simț, cei mai cerebrali. Petru prefera primitivismul senzației, pentru că îl făcea să se simtă viu. Până la urmă, nu poți simți decât cu propriul corp, mintea nu te ajută în domeniul acesta. Asculta așadar ploaia ca să supraviețuiască, să își păstreze trupul în viață.

Astfel supraviețuia și în acea duminică ploioasă, pe la ora cinci după-masa, când fasciculele calde ale soarelui se rostogoleau și luau formele arhitecturale ale Muzeului Național de Istorie. Obrazul stâng i se încălzise și un zâmbet calm i se schițase pe față, știind că mușuroaiele de furnici își căutau adăpost printre scândurile de lemn de lângă Teatrul de Comedie.

În monotonia plăcută a ploii, Petru auzit-o pe doamna Bugarin, de la mezanin, cum a ieșit din bloc. Vecina lui avea undeva în jur de șaptezeci și ceva de ani și purta întotdeauna, de când o cunoștea, pantofi cu toc mic, pătrat și un ruj bordeaux. Avea un mers impunător, mereu prezent și asumat, ca un metronom. Așa cum probabil opera pe inimă, în tinerețe, cu ajutorul ritmului și preciziei constante. Era acel tip de femeie al cărui mers îți rămânea bine întipărit în minte, nu puteai să îl uiți. Petru îl recunoștea de fiecare dată, după sunet, de când intra pe stradă și până ieșea, știa că era vorba despre doamna Bugarin, de la mezanin.

Apartamentul ei mirosea permanent a lavandă și făcea o cafea excelentă, la ibric. Era o femeie de o frumusețe extraordinară, cu siguranță cucerise inimi nenumărate. Avea o privire blândă și zâmbetul ei era plin de tandrețe, surpindeai o adevărată eleganță în cele mai simple gesturi pe care le făcea. Fusese chirurg mai bine de 35 de ani și primea constant scrisori, probabil și de la oamenii cărora le salvase viața. Toată lumea știa că nu îi plac email-urile, i se păreau lipsite de personalitate și suflet. Poate avea dreptate.

Aproape în fiecare dimineață, la ora zece, poștașul deschidea cutia poștală cu numărul 7, unde îi lăsa doamnei Bugarin cel puțin câteva scrisori. Era singura cutie poștală care nu scârțâia atunci când deschideai capacul, domnul Bugarin o reparase.

Celelalte cutii poștale aveau un scârțâit teribil, care mai de care mai straniu, dar lui Petru îi plăcea acest lucru și nu și-ar fi dorit să se schimbe. Cutia lui poștală, cu numărul 14, suna ca un saxofon obosit, în stilul lui John Coltrane. Cunoștea la perfecție toate celelalte sunete, la 12 era rețrenul din „So What”, însă trompeta lui Miles era mult mai înfundată. La 8 erau trompetele de la The Blues Brothers în „Peter Gunn” și dacă deschideai în același timp 8 și 4, obțineai un fel de „Blue Train” falsat. Se amuza uneori singur de asocierile pe care le făcea, dar nu se putea opri. Le auzea cu o intensitate clară. Era un pasionat de jazz, cu siguranță, iar atunci când ești pasionat de jazz poți distinge individualismul, independența fiecărei note. În funcție de sunet, reușea să își dea seama cine primea corespondența.

ilustrație de Miruna-Elena Nicolae

Își petrecuse ziua delectându-se cu Bill Evans și bând ceașca de cafea pe care o lua în unele dimineți de la doamna Bugarin, ducându-i, în schimb, o lală galbenă pe care o cumpăra de la floraria din fața Facultății de Arhitectură. Când nu era sezonul lalelelor, îi aducea o tabletă mică de ciocolată neagră, învelită într-o hârtie cu textura celei de scris, pe care erau desenate animale din savană. Era un fel de regulă nescrisă, pe care o respectau cu strictețe amândoi. Se lăsase seara și ploaia începuse să se intensifice treptat. Petru a auzit-o pe doamna Bugarin cum se întorcea în pas alert, era însoțită de alte patru picioare subțiri, care făceau mult mai mulți pași decât dumneai.

- Isabel! Ai grijă să nu aluneci! Geo, uite-te pe unde mergi!

- Uite ce frumos plouă, bunica! a spus o voce de fetiță, nu părea să aibă mai mult de 9 ani.

- Da, da, hai să intrăm în casă și ne uităm la ploaie dinăuntru. E prea frig să stăm afară. La vară vă duc să înotați în ploaie, nimic nu se compară cu înotul atunci când plouă.

- Și ne faci și chec cu nuci? întrebă o voce de băiat căruia îi căzuseră cel puțin trei sau patru dinți de lapte.

- Numai dacă intrați în casă.

Isabel s-a repezit la ușa de la bloc și a deschis-o, Geo a fugit și el înăuntru, iar doamna Bugarin a zâmbit, urmându-i pe cei doi. Deși Petru nu o putea vedea, știa că zâmbea. A zâmbit și el de pe canapea, cu ochii închiși și urechile atente. Și-a amintit atunci că îi povestise despre nepoții ei cei mici, copiii fetei cele mai mari, care era violonistă în Orchestra de la Viena. Urmău să stea aici vacanța de Paște, în apartamentul de lavandă.

Petru a deschis ochii, s-a ridicat și a închis geamul. A mers până la bucătărie și a pus ibricul cu apă pe foc. A scos un plic de ceai de mușețel și l-a pus într-o cană albă, cu pete roșii. A așteptat câteva minute să fiarbă apa, după care și-a umplut cana și s-a întors pe canapea. A luat un ziar ponosit de pe măsuța de cafea din lemn și l-a deschis. A citit titlul cu voce tare:

PISICILE DIN CENTRUL BUCUREȘTIULUI, ORAȘUL GUVERNAT DE FELINE.

A citit puțin despre articol. Se pare că populația de pisici din București se afla într-o creștere accentuată. În principal din cauza faptului că s-au deschis, numai în ultimele șase luni, în Centrul Vechi, paisprezece restaurante care găteau exclusiv pește. Astfel, toate pisicile din oras se întâlneau acum în centru, lângă coșurile de gunoi de pe Lipscani, în căutarea oaselor viețuitoarelor marine.

Petru îngrijea un motan. Nu era chiar al lui, era un motan vagabond care se bucura de ospitalitatea scării cu numărul 9, de pe Strada Franceza, și cine știe de a cui ospitalitate se mai bucura. Uneori dispărea cu săptămânile, însă de obicei, după-masa, se așeza pe pervaz și Petru îi dădea într-o farfurie mica, albastră, niște macrou ațumate. Motanul avea grijă să lase farfuria impecabilă de fiecare dată și adormea instant, câteva ore pe pervaz, apoi pleca. Erau zile în care nu dormea și pleca imediat ce termina de mâncat. Cred că depindea de programul încărcat pe care îl avea. Motanii pot fi foarte ocupați, mai ales noaptea când orașul nu este supravegheat de nimeni. Motanii aveau desemnată această responsabilitate uriașă. Petru îl botezase pe motanul negru Ray, după Ray Charles, pentru că dădea ușor din umeri când mieuna și avea un zâmbet larg. A lăsat ziarul jos și s-a dus la pervaz, a deschis geamul larg și a băut o gură din ceașca cu buline roșii. Ploaia se mai liniștise, ceasul din salon arăta ora opt și douăzeci și trei. Întinericul se lăsase, probabil și Ray era deja la datorie, pe undeva. Nu era nimeni pe stradă, doar felinarele în stil Belle Époque și râurile furnicilor. Petru a stat așa o vreme, uitându-se pe geam la lumina caldă a felinarelor și după s-a dus la baie. A făcut un duș fierbinte și s-a așezat pe canapea, lăsând geamul deschis. S-a întins pe spate și a privit luna, care creștea vizibil. Deși ploua, luna strălucea puternic, printr-un nor care semăna izbitor cu sprânceana stufoasă a domnului Bugarin.

- Ce caută luna în sprânceana domnului Bugarin? a șoptit Petru, ca pentru el. Ce cauți în sprânceana domnului Bugarin? Ieși afară, să te vadă mai bine... Uneori am senzația că trișezi. Înșeli timpul, înșeli moartea. Crești și descrești, îmbătrânești și întinerești după bunul tău plac. Nu ții cont de nimic. Dar totuși ne umpli sufletele noapte de noapte. Ne dai speranță și le dai poeziilor sens. Le dai îndrăgostiților o direcție și le luminezi nopțile, ca să se vadă unul pe celalalt în întuneric. Presupun că în cazul ăsta ochiul merită răsplata pentru că dureaza doar până la venirea zorilor. Ce ar fi să ne vedem doar în lumina lunii și în căldura soarelui doar să simțim, să ne atingem?

Un sunet nou își face simțită prezența. Sunt pașii unei fete tinere, încălțate în Vanși, care își plimbă cățelul. E o fată nouă, o fată pe care Petru nu a mai auzit-o până acum. E un mers atât de subtil, încât parcă plutește, puțin peste piatra cubică, alunecoasă din pricina ploii.

- Am dormi ziua în simțuri și ne-am trezi noaptea în văz. Am deveni niște bufnițe, nu crezi? spuse o voce diafană de pe geam.

Petru își ridică ușor capul și privi spre geam. Îl așeză la loc și zâmbi.

- Mi-ar plăcea să fiu o bufniță. Ție nu? Aș sta și aș cânta toată noaptea și aș avea ochii ăia mari și galbeni, aș speria pe oricine, nu mi-ar păsa de nimic. Și după aș zbura, fără consecințe...

- Eu cred ca m-aș speria singură de mine când zbor pe lângă un lac sau adorm în fața unei vitrine. Dar recunosc, mi-ar plăcea să văd noaptea prin ochii unei bufnițe. Să gândesc ca ea și să trăiesc viața ei. Am văzut odată un film, când eram mai mică, despre bufnițe. Cred totuși că era, de fapt, un desen animat, spuse ea râzând. Cațelul a început să își marcheze teritoriul.

- Nu știam că au filme pe lună, zise Petru, bând o gură din ceai.

- Nu au, doar desene animate cu bufnițe. Nu primim mai mult, e propagandă!

- Vor să vă transforme într-o armată de proletari zburători. Cum ai ajuns aici, te-au lăsat să pleci?

- Am fugit. Voiam să vin pe pământ, răspunse fata, accentuând ultima silabă.

- De ce? Nu e nimic interesant pe pământ, încercând să accentueze și el silaba.

- Țin să te contrazic. Fetei îi zâmbea colțul gurii, aproape involuntar.

- Ce îți place la noi?

- Îmi place că aveți oameni care vorbesc cu luna.

- Nu prea avem, să știi, sunt cam singurul care nu are ce face și vorbește cu corpurile cerești.

- Zău? Aș fi crezut ca e ceva comun pe aici. A, și îmi place că plouă la voi. La noi e secetă mare, nu crește nimic, nu există plante, animale, semafoare, tomberoane, pisici, felinare. Totul este gol. Nu avem decât o sală de cinema, unde rulează desene animate cu bufnițe.

- Cine ești? Cum te cheamă? întrebă Petru, măcinat deja de o curiozitate apăsătoare, ridicându-se de pe canapea și mergând mai aproape de fereastră.

- Liel. Mă cheamă Liel. Sunt o fată de pe lună. M-ai chemat și am venit, dar trebuie să plec acum.

Fata începe să se îndepărteze și în urma ei merg patru piciorușe subțiri. Petru scoate capul pe fereastră și reușește să îi vadă părul blond, ca de secară, cum își pierde urma tainică printre coloanele muzeului.

Noaptea aceea Petru a dormit multe ore. Din când în când se trezea și se uita la fereastră, lumina lunii îi pătrundea în cameră, lăsând impresia unei lustre cerești care veghea străzile cu piatră cubică.

Război în orașul semnelor de punctuație

de Smaranda Ciocan

În orașul semnelor de punctuație era un război între semnele de exclamare și cele de întrebare. Semnele se atacau reciproc și nu le lăsau pe virgule să meargă la ele acasă.

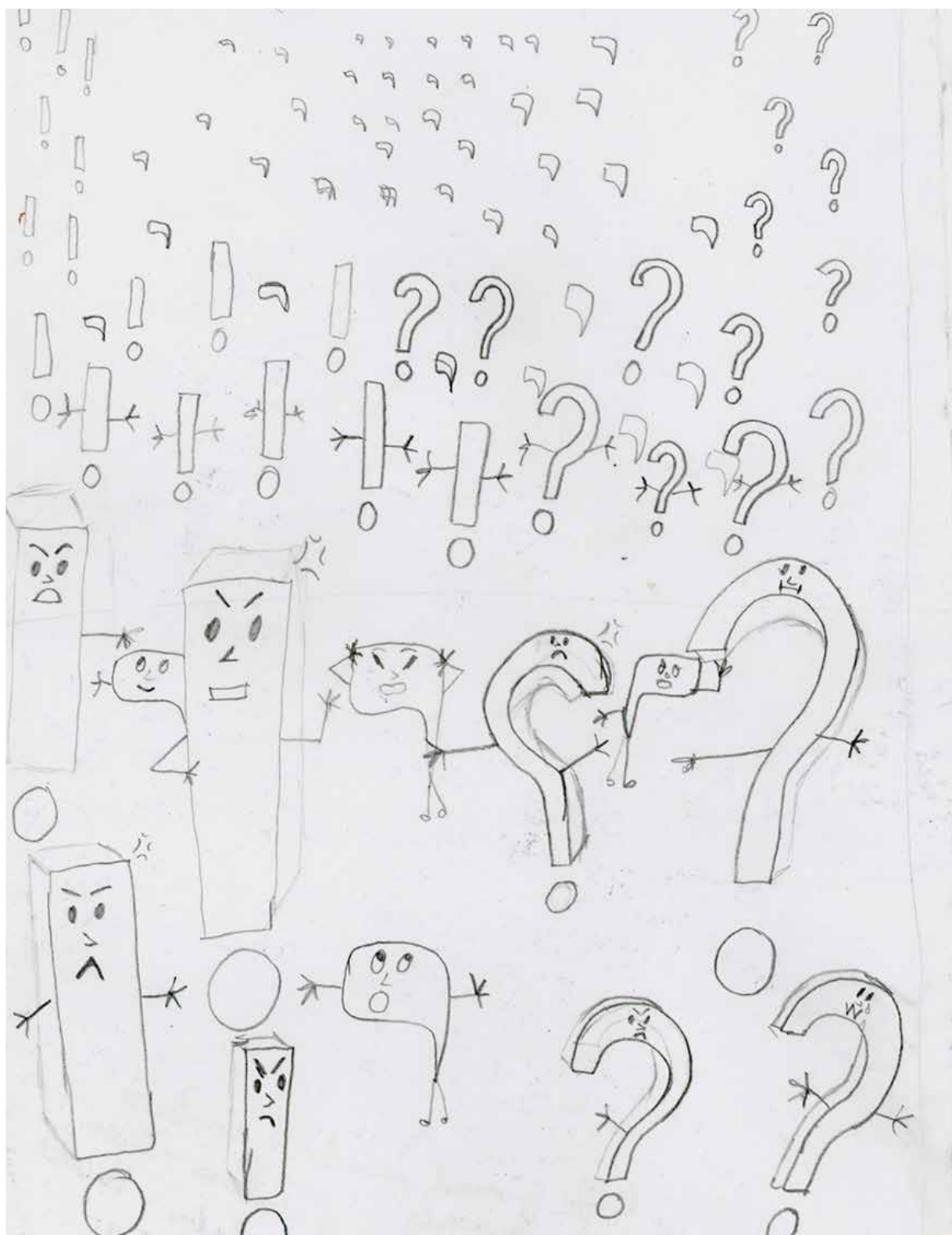
- Războiul ăsta a început din luna mai! Suntem în decembrie! spuse îngrozită virgula.
- Trebuie să facem ceva! Aveți un primar în acest oraș? întreb eu.
- Da! Domnul Linie de Dialog!
- Ai idee unde este?
- Biroul lui este lângă cartierul unde locuiesc virgulele.
- Haide să mergem!

Când au ajuns la biroul primarului, acesta nu era acolo. Au intrat și l-au găsit legat de scaun.

- Sunteți bine, domnule primar? întrebă virgula.
- Da, sunt bine, mulțumesc foarte mult! Semnele de exclamare m-au legat!
- Aveți idee de ce s-au certat semnele?
- Da, știu! Totul a început când Ion Creangă a scris cartea Amintiri din copilărie. Acolo era o frază în care la sfârșit a folosit și un semn de întrebare și un semn de exclamare. Au început să se certe și au ajuns la acest război stupid! Ooff, tare mi-e teamă că o să fie și mai rău!
- Nu cred așa ceva! am spus eu.
- Dar ce putem face?
- Bine, ascultați la mine! Trebuie să vorbim cu Ion Creangă să scoată acea propoziție din carte!
- În regulă! O să vorbesc cu el. Ne vedem la sala de conferințe, la ora 7 fix. Virgulă, am nevoie de tine să chemi toate semnele de punctuație din oraș. O să pregătesc un discurs. La ora 7:00, când toate semnele s-au adunat în sală, primarul și-a început discursul.
- Dragi semne de punctuație! - își începu primarul Linie de Dialog discursul. Am discutat cu domnul Ion Creangă și am încercat să îl conving ca în noua lui carte să folosească în mod egal fiecare semn de punctuație! A acceptat!!!!
- Yayyyy! a strigat toată mulțimea, fericită că războiul se va termina, De atunci toate semnele de punctuație au fost prietene și nu s-au mai certat!

ilustrație de Ioana-Monica Bușe

ilustrație de Andra Cristinici

ilustrație Alexia Zepa

Șoriceii de cenușă

de Ilinca Predescu

Trei... mai e puțin, și iată-l și pe Alex cum se scobește-n nas. Dezgustător! Doi... Ana și-a făcut un evantai de hârtie, și-și face vânt cu el. Unu... Hai, hai, hai! Nu se mai termină odată ora asta stupidă? În fine, Olivia stă pe telefon. Trrrrr! În sfârșit! Clopoțelul anunță finalul penultimei ore pentru clasa a V-a B. Viața cu însoțitor la școală nu-i deloc ușoară, mai ales când ești singurul copil din aceasta care are nevoie de unul. Ca de obicei, ies de una singura în pauză să-mi mănânc sendvișul. Din fericire, nu am nevoie de însoțitor și în pauză. Îi aud pe copii strigând „Alexia! Alexia!” după mine. Nu-i bag în seamă. La o adică, mama a zis că sunt puternică și că vorbele lor nu mă pot afecta. Mă întâlnesc în sfârșit cu unicul meu prieten din școală, Petru, care însă nu prea are chef de mine, așa că își coboară capul în pământ și trece indiferent. În sfârșit ajung în curtea școlii. Acolo mă așez la una dintre mese și mănânc liniștită, în timp ce-i privesc pe băieții cum joacă fotbal. Mi-aș dori și eu să fiu acolo pe teren. Însă pun pariu că băieții n-ar lăsa o fată lipsită de scrupule și furibundă ca mine să joace alături de ei.

Într-un final ajung acasă și-mi arunc ghiozdanul într-un colț, repezindu-mă să mănânc.

- Alexia, pune-ți ghiozdanul frumos, ca o domnișoară! strigă mama din bucătărie.
- Stai mami! m-am oșuscat eu. Ce Dumnezeu, nu vezi că mă joc?
- Ei, vezi ca ți-ai cam luat-o în cap, domnișoară! Auzi tu la ea, „Nu vezi că mă joc!” Logic că a trebuit apoi să mă ridic și să-mi fac ordine în camera, cum se putea altfel?
- Pentru asta mă lași s-o scot pe Cappuccino la plimbare, am spus eu supărată.
- Sigur, dar să ai grijă de tine. Și vezi ca iar i-a fost rău azi.
- A vomitat? am întrebat eu, în timp ce-i puneam zgarda.
- Da, a oțtat mama.

Astfel am ajuns eu, un copil cu sindrom maniacal și ADHD hiperchinet, să ies cu un câine bolnav în ziua aceea mohorâtă de marți. Combinația era absolut nepotrivită. M-am oprit abrupt din mers, era ceva în neregulă cu lesa. Deodată părea surprinzător de ușor să-mi plimb câinele odinioară energic. Nu voiam să mă întorc. Nu era cu putință... Însă iată că se întâmpla. Eram eu, cu un câine muribund în lesă, în mijlocul unui câmp. M-am repezit către Cappuccino. Vedeam negru în fața ochilor și am apucat-o pe micuța mea cu ambele mâini. Liniște. Mi se părea până și mie însămi ciudat ceea ce făceam. Dar nu mai conta. Am strâns cățelușa cât de tare am putut, zgâlțâind-o din răspuțeri. Tristețea... tristețea aceea pe care o simți când pierzi un animal drag este de nepovestit. Însă fără folos pentru mine. Apoi i-am dat drumul. Mi se pare incredibil... Și nu e oare ciudat ca o ființă atât de mică și de neputincioasă să-și accepte cu atâta ușurință soarta mizerabilă, împăcată parcă cu destinul său? Privirea mi s-a încețoșat.

ilustrație de Eliana Nicoleta Plopan

Când în sfârșit mi-am mai revenit, stăteam ca de obicei pe patul din cabinetul doamnei Ramona, medicul meu psihiatru. Singurele lucruri pe care le puteam distinge în jurul meu erau țipetele mamei și încercările medicului de a o calma.

- M-am saturat! La fiecare... maximum două săptămâni se întâmplă asta! Omoară ființe nevinovate! țipă ea.

- Da doamnă, dar...

- Același lucru! Efectiv același lucru atât cu pisoiul...

Da! Hai, spune-i, spune-i cum era să-l omor. Dar noroc cu Andrada, verișoara ta, care m-a văzut și mi-a „tras două după ceață”.

- ... cât și cu hamsterul...

Ok... acum spune-i și despre el, pe care l-am „sugrumat”. A fost din greșeală, jur!

- ... dar și cu cei doi papagali pe care i-a avut!

... Aici chiar nu mai am ce zice, erau așa adorabili, încât nu m-am mai putut controla.

- Doamnă! și-a înălțat doamna psihiatru vocea. Până și eu, care stătusem până atunci cu capul plecat, mi l-am ridicat. Mama amuțise, dar lacrimile din ochi îi erau încă vizibile. Trebuie să înțelegeți că ați făcut și dumneavoastră o greșeală continuând să-i luați animale de care să se ocupe. Știați deja ce probleme are. Însă asta nu înseamnă că nu își are și ea partea ei de vină, spuse ea.

Mama o privi plină de speranță, și, pe undeva, o înțeleg. E greu să nu-ți ia nimeni partea.

- Alexia, trebuie să înțelegeți animalele de companie, să te străduiești să le tratezi cum te tratează pe tine prietenii tăi mai mari și mai deschiși la minte.

Și care, mă rog, sunt prietenii ăia „mai mari și mai deschiși la minte”? Ciachir nu mă bagă în seama, ba mai mult, râde de mine! Alexandra mă urăște, mă vorbește pe la spate, și știu ce zice! Că-s puturoasă, rea, inconștientă, nesimțită! Singura pe care o pot considera „prietenă” este Dorina. Da, Dorina. Ea este mai mare, și, cred eu, mult mai luminată la minte decât mine. Dar până și ea îmi ignoră apelurile, găsind mereu câte o scuză ca să nu vorbim.

ilustrație de Rebeca Alessia Epureanu

Trei fete într-o carte magică

de Bianca Nițescu

Bună, eu sunt BIANCA, și o să vă spun cum am ajuns o vrăjitoare din greșeală.

Într-o zi, eu și prietenele mele Ioana și Sophia ne plictisiam, așa că am început să răsfoim cartea mea preferată, *Harry Potter – Pocalul de foc*. Când am ajuns la pagina 10, am observat că într-o poză Harry ne făcea cu mâna. Noi am fost nedumerite, dar nu am băgat de seamă, însă la pagina 11 am văzut că pagina aceea lumina. Eram atât de nedumerite, așa că am citit ce scria mare și era o „parolă”. Acolo scria du-te la pagina 37 și zi cu voce tare „Carte magică, du-mă în magie”. Noi am fost nedumerite, dar și curioase, așa că am zis și noi cu voce tare ceea ce scria în carte. Pentru câteva secunde, lumina a început să pâlpâie și a apărut o lumină mov în fața noastră. Ne-am închis ochii și am sperat să ajungem în lumea aceea magică. Peste 5 secunde, am ajuns la castelul din acea carte și am nimerit în cel mai nepotrivit moment: eram chiar în locul în care Harry era certat de Dumbledore. Toți profesorii și Harry au țipat deodată „Voi cine sunteți, și ce căutați aici, cum ați ajuns aici, spuneți acum!”. Noi am fost foarte speriate, însă fetele m-au înghiontit mai în față. Eu am spus foarte speriată:

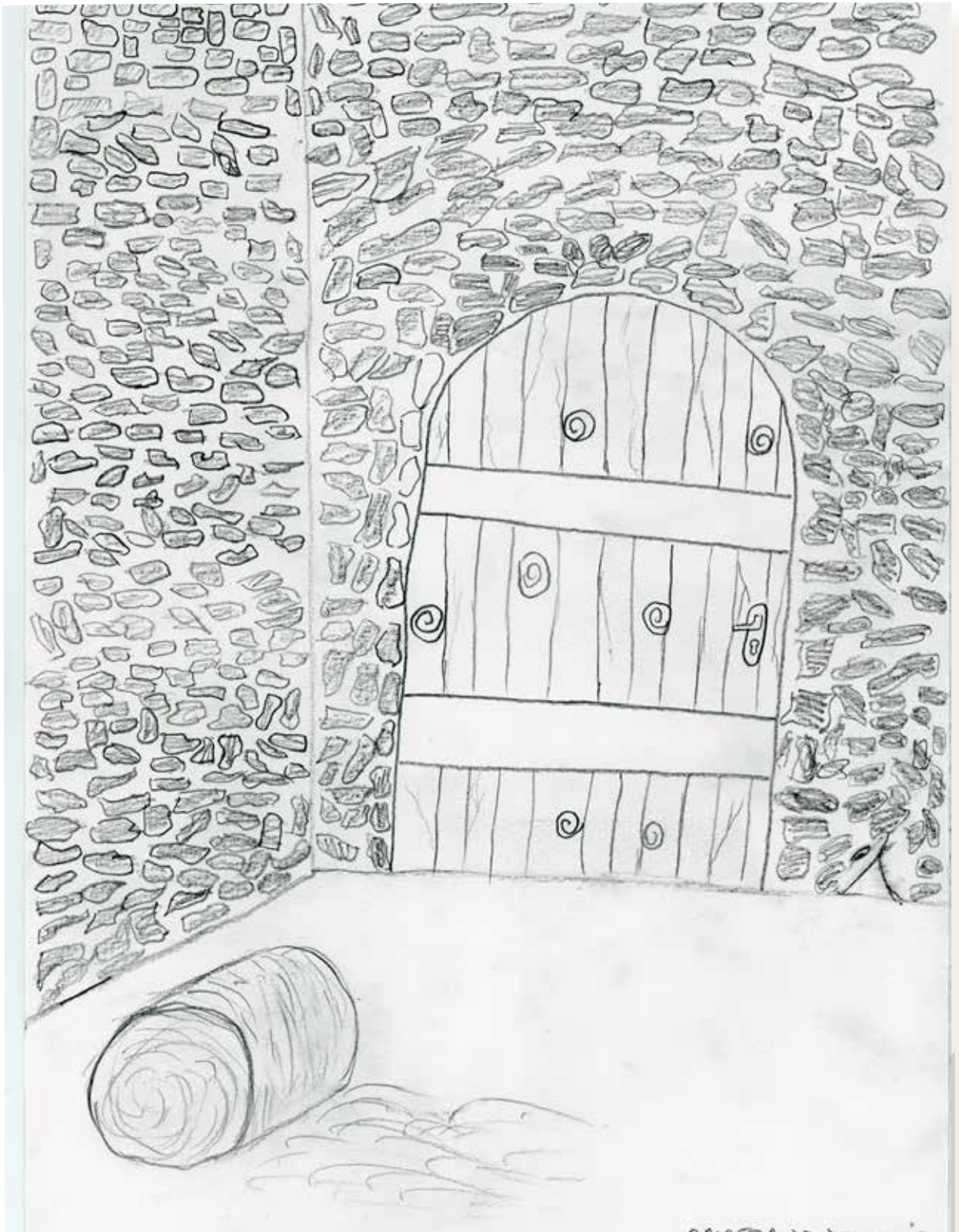
- Eu sunt Bianca, iar ele sunt Ioana și Sophia, și suntem cele mai bune prietene și am ajuns aici răsfoind o carte.

- Ce ciudat, asta înseamnă că una dintre voi este vrăjitoare, ne-a spus Dumbledore.

Harry a fost dus în camera de detenție, iar noi cu el, până aflau cine suntem. Harry ne-a spus toată povestea. Ne-a spus cine este el și cum a ajuns acolo. Harry a spus că el nu își pusese numele în pocal, dar totuși numele său a fost găsit acolo. Ioana și Sophia erau îngândurate, nu știau dacă Harry mințea sau nu, iar eu, din cauza presiunii foarte mari, fix când au intrat profesorii în încăpere am spus „Nu Harry a pus numele în pocal, ci un ajutor de al lui Valdemor care este deghizat în profesorul Ochiosul”. Atunci toată lumea a rămas mască, nu înțelegeau cum aș fi putut spune așa ceva, Ochiosul era un profesor în care putea-i să ai încredere. Profesorii au început să mă întrebe de unde știu așa ceva, zici că eram la un interogatoriu. Eu nu îmi doream să le spun adevărul, dar mi-am făcut curaj și ca am zis ușor speriată:

- Noi suntem din altă dimensiune și din greșeală am ajuns în această poveste – eu știu cam tot despre povestea aceasta. Ca să vă dovedesc ca nu mint, eu știu că piatra filozofală era păzită de Puflă, și Puflă adoarme la muzică.

ilustrație de Darius-Cristian Marinescu

Toți profesorii au realizat că noi nu eram de acolo și ca eu aveam dreptate. Imediat, profesorii au realizat că ajutorul lui Valdemor putea cauza mari pagube, dar Dumbledore a spus:

- Ca să vă mai puteți întoarce aici, îți dau ție, Bianca, această baghetă și când veți dori să veniți, aici va trebui să spuneți: „Baghetă magică, adu-mă la Harry!”. Când va pâlpâi o luminiță albastră, va trebui să plecați și ca să mai stați, va trebui să frecăți vârful baghetei.

Noi am mulțumit pentru cadou și i-am întrebat ce o să facă oare cu acel profesor. Ei au spus că va trebui să se lupte cu mâna dreaptă al lui Valdemor. Eu cu Ioana și Sophia am urmat profesorii care au avertizat toată școala că o să fie o mare bătălie. Hermione și Ron, adică cei mai buni prieteni ai lui Harry, au rămas surprinși când au aflat toată povestea.

Deodată, s-a auzit o bubuitură, iar noi șase am fugit repede să vedem ce se petrece. Harry a țipat în sincron cu Ron: „O, nu, a început bătălia”. Eu și prietenele mele am fugit să ne ascundem, ca să nu pățim ceva. Apoi, deodată, a venit un fum negru din care s-a ivit Valdemor. Eu am țipat: „O, nu, a venit Valdemor!”. Valdemor avea sufletul împărțit în mai multe bucăți și o parte din inima lui era în șarpele său. Eu și fetele eram ascunse după o rocă și priveam bătălia cu sufletul la gură. Deodată a început să pâlpâie bagheta, iar noi am decis pe loc să mai stăm. La trei minute distanță, l-am auzit pe Harry spunând vraja *Expecto Patronum* și a omorât o vrăjitoare rea.

ilustrație de Maria Dafina Todică

ilustrație de Daria Maria Hărandescu

Apoi șarpele lui Valdemor a vrut să ne atace și în același moment bagheta a pâlpâit cu o lumină galbenă. Noi eram speriate, iar într-un moment de tensiune eu am ridicat bagheta la șarpe și am strigat aceiași vrajă ca Harry. Șarpele a murit, iar Valdemor speriat de ceea ce se întâmplase a dispărut cu ceilalți vrăjitori. Toată lumea a rămas uimită că eu făcusem o vrajă foarte puternică, dar apoi Sophia a realizat că Ioana fusese răpită de o vrăjitoare pe nume Bella. Dumbledore a omorât-o pe Bella și a eliberat-o pe Ioana. Toți am râsuflat ușurați, apoi toți copiii au mers în cameră. Mai pe seara, a fost o festivitate deoarece eu și fetele ajunsem acolo. Dumbledore a dorit să facă un anunț: „Nițescu Bianca, îți urez bun venit în lumea noastră, alături de prietenele tale!”. El a mai spus și: „Deoarece ai dovedit că ești o vrăjitoare, te invităm la școala noastră. Atunci am simțit că eram într-un impas, că trebuie să aleg dacă să merg la această școală sau la școala mea normală. Atunci mi-a venit cea mai bună idee: să merg și la școala mea, și la școala de magie. Am spus această idee tuturor, iar toată lumea a fost de acord cu mine. De atunci merg în fiecare zi la mine la școală, și mai pe seară, la școala de magie. Așa am ajuns să descopăr că sunt vrăjitoare .

*ilustrație de
Mihaela Izabella Costea*

Visul...

de Enache Tudor

Lumea are o grămadă de secrete. Noi oamenii, credem că știm foarte multe lucruri despre lumea în care trăim, dar de ceva vreme mi-am dat seama că nu știm mai nimic. Era o noapte normală, stăteam liniștit pe balcon, vorbind cu tata despre ce urma să facem în weekend cu temele, deoarece venea ziua vărului meu și nu aveam timp să le fac pe toate. După ce am terminat discuția, tata m-a trimis la culcare, pentru că era destul de târziu. M-am băgat în pat și am adormit destul de repede.

Noaptea aceea, în schimb, am avut un vis destul de ciudat: eram într-un labirint, iar eu trebuia să evadez din el. Însă, era destul de straniu: simțeam că trebuia să evadez din acel labirint cât mai repede. Eram panicat, contratimp, pur și simplu nu știam ce să fac.

M-am trezit pe la cinci dimineața, transpirat, cu lacrimi în ochi. Am stat treaz cinci minute, iar pe urmă m-am culcat înapoi.

În a doua zi, totul a decurs normal. Am fost la școală, mi-am făcut temele pentru următoarea zi, iar apoi am stat pe afară cu un prieten până seara târziu. După ce am venit acasă, am mai stat puțin și m-am culcat, deoarece eram foarte obosit.

Noaptea am avut același vis, doar că mult mai detaliat: de data asta am explorat puțin labirintul și, surprinzător, am găsit o poză pe jos. Era o poză cu mine și cu un băiat, lângă o corabie prăbușită. Îmi amintesc exact unde eram când am scos poza: mama își luase concediu, așa că am hotărât să mergem toți în Grecia, iar eu am reușit să-mi conving părinții să luăm un prieten cu noi. A fost printre cele mai frumoase concedii petrecute cu familia mea. După ce am găsit poza, am avut sentimentul că o să îmi trebuiască mai încolo. Și am început din nou să explorez labirintul.

Următoarele zile au decurs destul de normal: am fost la ziua vărului meu, unde m-am distrat, am fost la școală, m-am jucat cu prietenii, nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Până în a șasea zi, ziua care mi-a schimbat perspectiva asupra a tot ce ne înconjoară. Eram la școală, iar eu a trebuit să mă duc până la toaletă. În timp ce mergeam spre baie am văzut o ușă pe care nu o mai văzusem până atunci: nu putea să fie o sală de clasă, pentru că ar fi trebuit să fie scris numărul sălii pe ușă. Eram foarte curios ce se află în spatele acelei uși, așa că am deschis ușa. Înăuntru era întuneric beznă, așa că m-am dus înăuntru ca să caut întrerupătorul. Imediat ce am intrat, ușa s-a închis după mine iar luminile s-au aprins singure. După ce s-au aprins, am rămas îngrozit: era labirintul din visul meu! Am încercat să ies din acea încăpere, dar ușa era încuiată. Pe urmă, în toată camera s-a auzit o voce:

- Te așteptam.

Eram înfricoșat, mă gândeam că acesta este doar un vis, dar pe urmă se aude din nou vocea:

- Acesta nu este un vis, spuse ea.

Parcă mi-ar fi citit gândurile!

- Cine ești? o întreb eu.

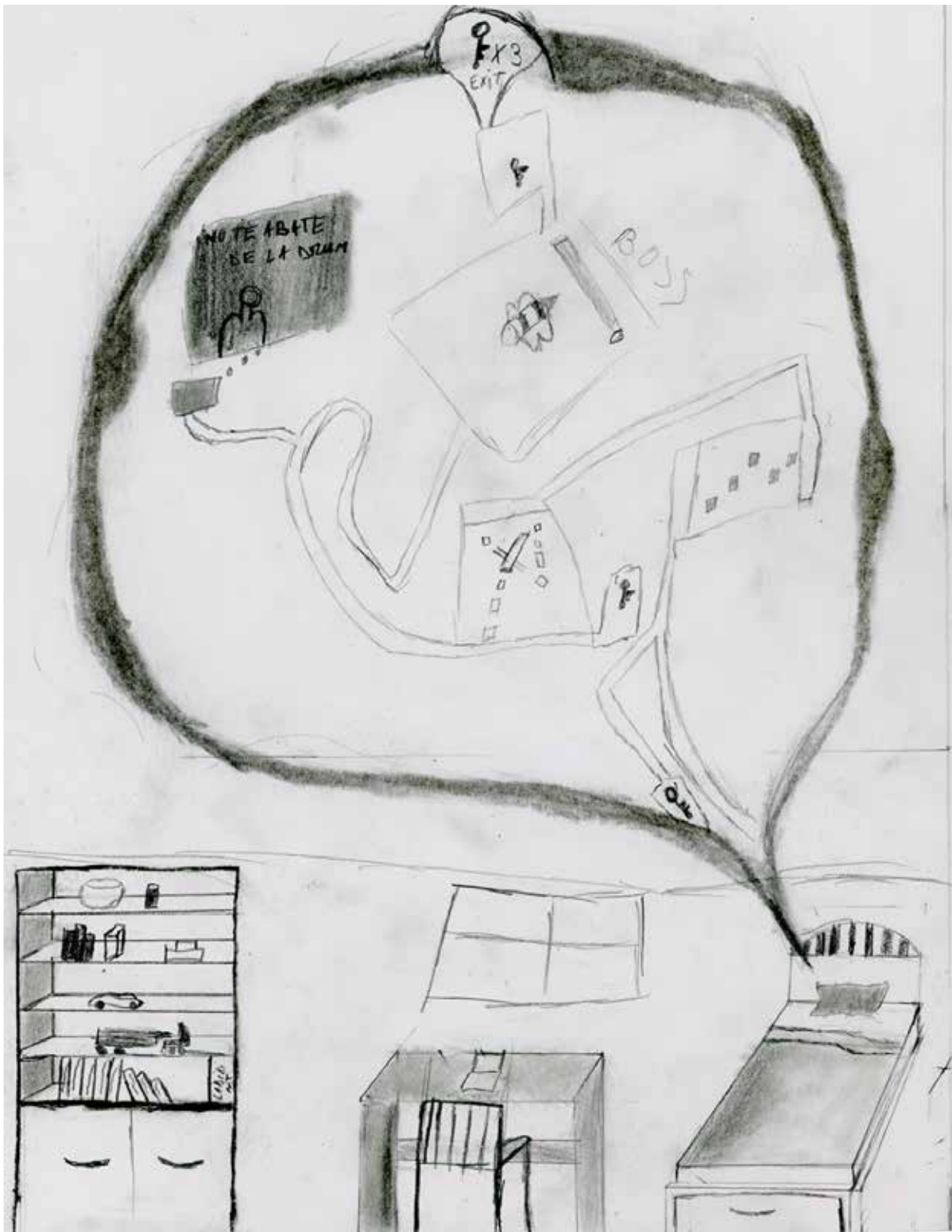
- Îmi poți spune Prezentatorul, spuse vocea.

- De ce m-ai blocat aici? întreb eu.

- Evadarea din labirint este destul de simplă. Tot ce trebuie să faci este să explorezi.

Explorând, vei găsi anumite indicii, care contribuie la găsirea unei chei. Trebuie să găsești 3 chei pentru a evada din labirint. Din labirint se iese pe unde ai și intrat. Ai o oră la dispoziție pentru a evada din labirint. Dacă nu reușești să evadezi din labirint în această oră, vei rămâne blocat aici pentru todeauna. Mult noroc!

ilustrație de Mihai Cristian Ion

Am încercat să îl mai întreb câte ceva, despre cine e, de ce m-a ales pe mine, dar nu am primit niciun răspuns. Așa că am început să explorez. În timp ce mergeam, am realizat că încep să îmi pierd amintirile cu cât merg mai mult. Locul ăsta era în afara realității, așa că cu cât stăteam mai mult, cu atât pierdeam mai multe amintiri. Probabil că de asta aveam numai o oră pentru a evada din labirint. Primul indiciu a fost un tablou pe un perete din labirint. În acel tablou era pusă o diplomă: era o diplomă de premiul întâi, iar pe ea era scrisă numele meu. Dintr-odată, labirintul a început să se zguduie: pereții au început să cadă, unul după altul, iar pe urmă m-am trezit în curtea școlii, plină de părinți, iar în centru erau copii care primeau diplome de la dirigintele lor. Mi-am amintit unde eram: eram la festivitatea de premiere din clasa a V-a, unde am luat primul meu premiu întâi. Așteptam să cheme clasa mea în față, pentru a primi diplomele, dar în timp ce ceilalți primeau diplomele lor, mi-am amintit de ceva: discursul! Fiecare copil care lua premiul întâi sau premiul doi trebuia să țină un discurs, iar eu îl uitasem complet pe al meu, având în vedere că tocmai ce veneam dintr-un labirint unde încet îți pierdeai amintirile. În timp ce mă gândeam la un discurs potrivit, clasa noastră a fost chemată în față. Nu am avut timp să mă gândesc la un discurs, așa că am improvisat, iar spre surprinderea mea a ieșit un discurs chiar foarte bun.

După ce am terminat discursul, pereții labirintului au început să se ridice înapoi iar în mână țineam în mână o cheie pe care scria „Cheia fericirii”. Am pus-o în buzunar și am pornit din nou la explorat. Mai aveam 45 de minute ca să evadesc din labirint, așa că încă nu mă panicam. Al doilea indiciu mi-a luat vreo 5 minute ca să îl găsesc. Era o poză pe jos pe care era o imagine cu mine și cu un fost coleg. Dintr-odată, pereții au început iarăși să cadă și m-am trezit în clasa mea veche. Stăteam în bancă liniștit, iar acel coleg dintr-odată a apărut la banca mea și a început să se ia de mine fără motiv. Am început să îmi amintesc de acel coleg. Numele lui era Matei, iar el pur și simplu nu mă suporta. De când eram mici el mereu avea ceva cu mine, mă ura din tot sufletul lui, iar când încercam să îi spun sau să îi fac ceva înapoi, acesta mă spunea doamnei învățătoare. Din clasa a V-a, singurul lucru cu care s-a schimbat a fost că în loc să mă spună doamnei învățătoare, acum mă spunea domnului diriginte. Iar el se lua de mine în fiecare zi. Știam exact ce trebuia să fac pentru a lua următoarea cheie. Trebuia să îl dau afară din școală. Dar mai era o problemă: Matei plecase de bunăvoie din școală, așa că nu aveam speranțe să îl dau afară. Trebuia să improvizez. Trebuia să pun la cale planul perfect pentru a-l da afară din școală. Dar în același timp, trebuia să mă gândesc repede, deoarece timpul trecea foarte repede. Am stat un minut să mă gândesc, iar pe urmă mi-am dat seama: directorul știa cât de obraznic era Matei de fapt, deoarece l-a mai prins în trecut. Ba chiar l-a prins de atâtea ori, încât era pe punctul de a fi exmatriculat. Dacă îl mai prindea directorul o singură dată, acesta urma să fie dat afară din școală. Așa că, în pauză, eu m-am dus afară, și bineînțeles că Matei m-a urmărit. El a început să se ia de mine, ca de obicei, dar uitase de faptul că directorul stă pe afară în fiecare pauză. Așa că directorul l-a prins pe Matei, iar acesta a fost dat afară din școală.

Nici nu am apucat să mă bucur, deoarece pereții labirintului au început să se ridice înapoi, iar în mână a apărut o altă cheie, pe care scria „Cheia Furiei”. Mai aveam în continuare 25 de minute pe ceas, așa că stăteam bine cu timpul.

Dar, dintr-odată, se auzi din nou vocea Prezentatorului:

- Felicitări! Ai reușit să găsești primele două chei. În schimb, a treia va fi mai greu de găsit. Pentru că ai găsit primele două chei foarte ușor, am decis să nu îți dau niciun indiciu la cea de a treia cheie.

CE? Nu îmi venea să cred! Cum puteam să găsesc atunci amintirea? Dacă nu o găseam în curând, urma să rămân blocat aici pentru todeauna!

Am început să plâng. Nu am mai putut rezista, știam că este foarte probabil că nu o să-mi mai văd familia vreodată, și nici prietenii. Am început să sper că o să mă mai văd cu prietenii mei, cu colegii, până și cu profesorii... nici măcar nu am apucat să termin gimnaziul!

Dar pe urmă am realizat ceva. Mai aveam 20 de minute, ceea ce însemna că am stat 40 de minute în labirint. Cum îmi aminteam de cuvântul gimnaziu? Cum îmi aminteam de prieteni? Înseamnă că, sperând, o să găsesc amintirea!

Am început să mă gândesc la totul, la toate momentele în care am sperat, la cât am sperat pentru tableta mea, la cât am sperat pentru consola mea de jocuri, iar într-un final, la cât de mult am sperat să iau note de 10 pe parcursul anilor școlari. Atunci a apărut amintirea.

Pereții labirintului au început să cadă, unul câte unul, până când m-am trezit în fosta mea sală de clasă: eram în timpul unui test la mate. Normal, trebuia să îmi dau seama de la început despre ce era vorba în amintire, dar aici pur și simplu nu știam. Nu reușeam să îmi amintesc despre ce test era vorba, dar m-am gândit că o să îmi dau seama pe parcurs. Pe foaia de test erau exerciții de geometrie, exerciții destul de ușoare, dar în același timp destul de lungi. Am început să le rezolv, dar când eram la jumătate doamna a zis că mai avem cinci minute. Testul avea cinci exerciții, dar eu făcusem trei. Panicat, am scris cât de repede am putut al patrulea exercițiu, iar la celălalt exercițiu am scris doar ipoteza și concluzia. După ce am predat testul, mi-am dat seama despre ce era vorba în amintire. Era vorba despre testul în care am luat 7 la matematică.

Am plâns foarte mult la testul acela, am fost extrem de nefericit, dar în același timp testul ăla nu a reușit să mă doboare, iar eu am sperat să corectez nota aia de 7. Într-un final, am reușit să termin anul cu media 10 la matematică și cu media 10 generală.

Pereții labirintului au început din nou să se ridice, iar eu am primit cea de a treia cheie. Mai aveam cinci minute pe ceas, iar eu am fugit cât de repede am putut către ieșire. Cu un minut rămas, am folosit toate cele trei chei și am descuiat ușa.

După ce am ieșit, am intrat înapoi pe holul școlii, iar toate amintirile mele au revenit. M-am uitat la ceas: arăta 9:43; exact aceeași oră o arăta și când am intrat în labirint. Era ca și când nu trecuse niciun minut. M-am întors înapoi în sala de clasă fix când s-a încheiat ora, iar eu mi-am văzut mai departe de ziua mea.

Proiect coordonat de:
Alina Tudor

Design realizat de:
Răzvan Neașoe

Autori invitați:
Lavinia Braniște
Ciprian Măceșaru

Ilustratori invitați:
Vero Neacșu
Anca Smărăndache

Editor:
Tudorița Șoldănescu

Corector:
Veronica Opruța

Responsabil comunicare:
Monica Tătaru

Parteneri: Școala Gimnazială nr. 150 București

Prof. Cristina Lazăr, responsabil proiect

Prof. Delia Agica, responsabil atelier scriere creativă

Colegiul Național Ion Neculce

Prof. Sebastian Opreț, responsabil proiect

Publicat de:
Asociația pentru Creativitate

București
noiembrie 2023
www.academiadecreativitate.ro

Proiect cultural co-finanțat de: Administrația Fondului Cultural Național

Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

**EU cred în
povești cu zâne**

Asociația Pentru creativitate

www.academiadecreativitate.ro

 asociatiapentrucreativitate

 asociatiapentrucreativitate

MODERNISM
TABILOID DE ARTĂ & STEL

CONSILIUL MUNICIPAL
AL ELEVILOR
BUCUREȘTI

IQads

SMARK

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

Administrația
Fondului
Cultural
National